

Tam Mục

Thước Ly Xuân

DTV EBOOK

Thước Ly Xuân - Tam Mục

Tam Mục

DTV EBOOK

Nữ Cường, Cô Đại, Khác

Cha địu ta trong cái thúng tre, cứ thế cõng ta đến tận Kinh Thành.

Kẻ buôn người trả cho cha mười lạng.

Trước khi rời đi, cha lay ta tỉnh giấc, chỉ để lại một câu:

"Thước nha đầu, ở đây có cơm ăn con phải nghe lời, biết không."

Cha đưa tay vuốt ve mặt ta, bàn tay thô ráp nứt nẻ, nhưng lại ấm ướt.

Ta đoán cha đã khóc, nhưng khi ta gọi với theo bóng lưng ông ấy mấy tiếng "cha ơi".

Cha lại chẳng hề quay đầu nhìn lại.

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8](#)
- [Chương 9: Chương 9](#)
- [Chương 10: Chương 10](#)
- [Chương 11: Chương 11](#)
- [Chương 12: Chương 12](#)
- [Chương 13: Chương 13](#)
- [Chương 14: Chương 14](#)
- [Chương 15: Chương 15](#)
- [Chương 16: Chương 16](#)
- [Chương 17: Chương 17](#)
- [Chương 18: Chương 18](#)
- [Chương 19: Chương 19](#)
- [Chương 20: Chương 20](#)
- [Chương 21: Chương 21](#)
- [Chương 22: Chương 22](#)
- [Chương 23: Chương 23](#)
- [Chương 24: Chương 24](#)
- [Chương 25: Chương 25 \(Hoàn\)](#)

Chương 1: Chương 1

Ta rất nghe lời.

Nhưng kẻ buôn người vẫn chỉ cho ta ăn mỗi ngày một bữa cơm.

Trong gạo lẫn đầy cát sạn, nắm cơm chỉ bằng nắm tay đứa trẻ con, kèm thêm hai đĩa dưa muối mặn chát.

Bọn họ nói, gầy thì quý nhân mới thích.

Có cô nương kêu đói.

Kẻ buôn người vung tay tát một cái.

Tiếng vét cơm càng lớn hơn, suy cho cùng, một cái bạt tai đầu thể lấp đầy cái bụng đói.

Trong lòng ta oán trách, cha đúng là đồ lừa gạt.

Kẻ buôn người đưa ta và mấy cô nương đến Văn Xuân Lâu.

Ở hậu đường có một vị di nương mặc váy lụa mỏng, phe phẩy quạt, nheo mắt liếc nhìn chúng ta.

Bà ấy khẽ phe phẩy quạt, trâm ngọc trên đầu cũng lắc lư theo.

Kẻ buôn người kéo chúng ta đến trước mặt người đó, bóp mặt chúng ta, cho di nương xem xét, nói về ngoại hình chúng ta một cách tỉ mỉ.

Ở cổng chợ bán trâu bò, người ta không chỉ xét ngoại hình mà còn tính cả cân nặng. Nhưng chúng ta thì không.

Kiều Nương ngáp dài, có vẻ không hứng thú.

Kẻ buôn người sốt ruột, kéo ta lên trước, chỉ vào nốt ruồi son trên trán ta, hét cào rồi móc, như thể muốn chùi sạch dấu vết trời sinh ấy.

"Nha đầu này, vẻ ngoài xinh đẹp, ngài xem nốt ruồi của nó cũng biết chọn chỗ mà mọc, đúng là tướng Quan Âm, nhìn là biết có mệnh làm hoa khôi, Lạc Nương, ngài xem có muốn thu nhận không."

Người được gọi là Lạc Nương bật cười thành tiếng.

"Quan Âm hạ phàm vào chốn thanh lâu ư? Người cũng thật dám nói."

Lạc Nương dùng quạt nâng cằm ta lên.

Hương phấn xộc vào mũi, ta nhe răng cười ngây ngô với bà ấy.

Cuối cùng Lạc Nương mua ta, tốn bảy mươi lạng, lúc kẻ buôn người đi, lưng cong xuống, còn cúi rất thấp, hèn mọn như một con chó.

Một sợi dây lại dắt một chuỗi cô nương, thoát một cái đã biến mất trong cái nóng oi bức.

Lạc Nương thấy ta cứ nhìn theo hướng kẻ buôn người rời đi, hỏi ta đang nghĩ gì.

Ta thở dài: "Cha ta, bán lỗ vốn rồi."

Lạc Nương hỏi ta có oán trách người cha đã bán ta không.

Ta lắc đầu.

Đất Quan Âm ăn nhiều cũng c.h.ết người, Quan Âm cũng không ngoại lệ.

Lúc vào Văn Xuân Lâu, ta mới có bảy tuổi.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn ❤️

Một nha đầu không hiểu quy củ, còn chưa đủ tư cách hầu hạ các cô nương.

Cho nên khi được mua vào, ta ở hậu viện, nửa năm sau vẫn quanh quẩn ở hậu viện.

Người chăm sóc và dạy dỗ ta tên là Thuỷ Bà Tử.

Tuy được gọi là bà tử, nhưng chỉ mới ngoài ba mươi, trên khuôn mặt đã có nếp nhăn nhưng vẫn có thể nhìn ra nét đẹp diễm lệ khi còn trẻ.

Bà ấy có một đứa con trai, đứa bé có một vết bớt đỏ lan rộng nửa khuôn mặt, lại còn là một người què.

Thuỷ Bà Tử gọi hắn là Lân Ca Nhi, người khác gọi hắn là Khán Bán Lư, ai gọi thế nào cũng được.

Lân Ca Nhi ở hậu viện gánh nước, Thuỷ Bà Tử và ta giặt quần áo cho các cô nương, hắn đi ngang qua chúng ta, bị Thuỷ Bà Tử dùng bàn tay ướt sũng túm lấy vạt áo.

"Đến Giả Phủ xem chưa? Có gặp cha con không?"

"Chẳng phải hắn đã được thả ra rồi hay sao? Sao còn chưa đón hai mẹ con ta về?"

Lân Ca Nhi là một người trầm tính, vì què chân, khi gánh nước nửa người nghiêng lệch, để lộ bắp tay rắn chắc cuộn cuộn.

Hắn cúi đầu, không nhìn Thuỷ Bà Tử, trầm giọng đáp:

"Chưa gặp, tối con lại đi xem sao."

Thuỷ Bà Tử nghe xong buông tay, động tác giặt quần áo trở nên chậm chạp, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Bà ấy liếc mắt, bắt gặp ánh mắt tò mò của ta, ánh mắt dời lên nốt ruồi son giữa trán ta.

Miệng mấp máy, bất chợt thốt ra một câu: "Tháng đầu tiên thành thân, lão gia vẽ lông mày cho ta, cũng sẽ chấm một nốt ruồi son giữa trán ta."

Bà ấy nói: "Lão gia nói, vẽ mày làm phu thê, trần thế bái Quan Âm. Trong nhà có một pho tượng Quan Âm bằng bạch ngọc, chính là tạc theo dáng vẻ của ta, lão gia gọi ta là nô tỳ Quan Âm."

Ta chớp mắt, sờ sờ nốt ruồi son kia, vẫn còn đang ngơ ngác, không đề phòng bị Thuỷ Bà Tử nhéo mạnh vào phần thịt mềm trên cánh tay.

Vành mắt Thuỷ Bà Tử đỏ hoe, nước mắt chảy xuống.

"Lão gia mang tám kiệu lớn rước ta về, không phải làm thông phòng, là di nương."

Ta đau đến nhe răng trợn mắt, vội vàng đáp: "Đúng vậy, là lão gia thương mẹ."

"Lão gia bị gian thần hãm hại vào đại lao, nên mới để ả tiện nhân kia lừa gạt lão phu nhân, đuổi mẹ con ta ra khỏi nhà. Chứ thật ra trong lòng lão gia vẫn nhớ thương mẹ con ta!

"Đúng vậy, lão gia nhớ thương mẹ và ca ca!"

"Lân Ca Nhi không phải nghiệt thai, là lão gia đưa ta đi bái lạy
Tống Tử Nương Nương cầu được Lân Nhi, ả tiện nhân kia không
để được, nên hãm hại con ta! Lão gia trở về nhất định sẽ đòi lại
công bằng cho chúng ta!"

"Đúng vậy, ca ca tốt bụng, lão gia nhất định sẽ đòi lại công bằng
cho ca ca!"

Một xướng một họa một hồi, Thuỷ Bà Tử đầu hàng trước.

Bà ấy ôm chầm lấy ta khóc nức nở, miệng gọi "con gái ngoan",
bàn tay ướt sũng in những dấu tay lộn xộn trên lưng ta.

"Thước nha đầu, mấy tháng rồi, hăn ra ngoài tại sao không đón
chúng ta?"

"Ta ngày đêm nhớ hăn, mong hăn!"

Lòng ta chua xót, vùi nước mắt vào n.g.ụ.c bà ấy.

Mẹ ơi, không phải là người đợi mấy tháng, người đã đợi mười
lăm năm rồi.

Chương 2: Chương 2

Lạc Nương giao ta cho Thuỷ Bà Tử, đã nói với ta bà ấy điên rồi.

Trước đây ta không hiểu, Thuỷ Bà Tử là người bình thường biết bao.

Khi ôm ta ngủ vỗ về ta dịu dàng, khi xới vun cả cơm cho ta, ngay cả đùi gà cũng là ta và Lân Ca Nhi mỗi người một cái, không hề thiên vị.

Cho đến một ngày, bên ngoài Văn Xuân Lâu truyền đến tiếng đàn ca sáo nhị vui mừng, có lẽ là nhà nào đó cưới gả đi ngang qua.

Thuỷ Bà Tử nghe thấy tiếng động, chạy vào phòng trang điểm cho mình.

Phấn son kém chất lượng, loang lổ trên hai gò má, giống như một con khỉ, khiến người ta bật cười.

Bà ấy trách móc liếc ta một cái, trên mặt có vẻ thẹn thùng không hợp với tuổi tác.

"Thu Ngọc, cười ngốc cái gì, còn không mau trang điểm cho ta, đừng để Khải Lang đợi lâu."

"Con là Thước Nha Đầu, không phải Thu Ngọc."

Thuỷ Bà Tử ngẩn ra một giây, nhưng lại lập tức khôi phục vẻ mặt tươi tắn.

"Thu Ngọc, lấy cho ta cây quạt tròn có cán bằng ngọc, mặt lụa đỏ thêu uyên ương kia, đó là Khải Lang tặng ta, hôm nay hẳn đến đón ta đi, ta phải cầm nó."

Ta mờ mịt, cái gì đỏ, cái gì uyên ương, cái gì ngọc?

Nhìn quanh bốn phía, mái nhà xám xịt còn có vết đen, mấy cái rương lớn xếp ở góc tường, bên trong đều là vải rách và quần áo.

Ngay cả cây trâm trên đầu Thuỷ Bà Tử, cũng chỉ là do Lân Ca Nhi dùng tre khắc hình vân mây.

Cả căn phòng hai người, chẳng có gì liên quan đến ngọc.

Lúc ta đang luống cuống tay chân, bóng dáng yếu điệu của Lạc Nương thướt tha đến.

Thuỷ Bà Tử vừa thấy nàng, liền gọi là "Mẹ".

Lạc Nương không đáp, đẩy ta ra khỏi phòng, xoay người khóa cửa phòng lại.

Đôi mắt đẹp của bà đa tình, nhưng lúc này lại lộ ra vẻ mệt mỏi nhàn nhạt.

Chìa khóa đồng rơi leng keng vào tay ta.

Bà nói với ta: "Xem này, chẳng phải là điên rồi sao."

Ta hỏi: "Khải Lang là ai?"

Ánh mắt Lạc Nương xuyên qua tấm cửa, rơi vào Thuỷ Bà Tử đang khóc lóc đòi ra ngoài.

"Năm đó hẳn bỏ ra năm trăm lượng chuộc bà ấy ra ngoài."

"Vậy bây giờ..."

"Bỏ ra năm mươi lạng, bán bà ấy trở về."

Lạc Nương nói tiếp: "Thuỷ Bà Tử thà tin nam nhân kia bị bỏ tù, cũng không tin chính mình bị vớt bỏ."

Màn đêm buông xuống, đèn đuốc sáng lên.

Trong Văn Xuân Lâu âm thanh không dứt, hậu viện ngược lại tối tăm buồn tẻ.

Ta ở cửa sổ nhỏ phía sau, từ khe hở nhìn vào trong lầu, miệng ngậm một cái bánh bao.

Đang nghe hoa khôi lên sân khấu hát, vai bị vỗ một cái.

Ta giật nảy mình, bánh bao rơi xuống.

Lân Ca Nhi nhanh nhẹn, đưa tay bắt lấy, đưa lại gần miệng ta, còn đưa thêm một xâu kẹo hồ lô.

"Ca, huynh về rồi?" Ta vui vẻ, ôm cổ Lân Ca Nhi nhẩy nhót.

"Suyt." Lân Ca Nhi giơ một ngón tay lên môi, "Mẹ ngủ rồi à?"

Ta gật đầu, lại hỏi: "Huynh đi đâu vậy, sao giờ này mới về."

Nửa khuôn mặt đỏ của Lân Ca Nhi ẩn trong bóng tối, nửa còn lại là một công tử mặt ngọc tuấn tú.

Hắn nói: "Ta đến Giả gia."

Ta kinh ngạc há to miệng, phát ra một tiếng "a" kéo dài.

"Huynh gặp cha huynh chưa?"

Lân Ca Nhi gật đầu.

"Ông ta ở đó sao?"

"Ông ta có nhận ra huynh không?"

Lân Ca Nhi không đáp, hần đẩy khe cửa sổ rộng hơn một chút, chỉ vào một nam nhân béo mập mặt đầy dầu mỡ ở góc, trong lòng nam nhân đang ôm một kiệu nường, ngửa đầu được đút cho một ngụm rượu, ngậm lấy định hôn trộm.

"Ông ta ở đây." Lân Ca Nhi nói, "Vẫn luôn ở đây."

Lân Ca Nhi trở về, bóng lưng vẫn là khập khiễng.

Trên cây cổ thụ ở hậu viện có một con quạ đậu, kêu nghe thật khó nghe.

Trong lầu đèn đuốc sáng trưng, xuân sắc khó che, tiếng cười đùa vui vẻ không ngừng.

Trước khi đi Lân Ca Nhi nói với ta.

"Lạc Nường nói, ngày mai muội có thể đi hầu hạ cô nường rồi."

Lời này lọt vào tai, toàn thân ta lạnh toát.

Thu dọn đồ đạc vào lầu trước.

Thuyở Bà Tử lại phát điên, nhắc đến Khải Lang của bà ấy, muốn Lân Ca Nhi đến Giả gia.

Lân Ca Nhi giúp ta thu dọn đồ đạc, cẩn thận kẹp ba mươi một đồng tiền của ta vào giữa quần áo.

Lúc đi, ta quay đầu nhìn Thuyở Bà Tử, bà ấy đang chải mái tóc đen thô của mình.

Dịu dàng đến mức khiến người ta cay mắt.

"Mẹ, con vào lầu đây." Ta gọi bà ấy.

Thuỷ Bà Tử không nghe thấy, vẫn chìm đắm trong giấc mộng phu thê hòa thuận.

Ra khỏi cửa, ta nhìn mặt hỏi Lân Ca Nhi: "Tại sao mẹ lại yêu Giả lão gia?"

Nghĩ đến khuôn mặt béo phì của Giả lão gia, ta nghĩ mãi không ra lý do.

Lân Ca Nhi nghĩ rất lâu, hỏi ta có từng đọc thoại bản chưa.

Ta lắc đầu: "Ca, muội không biết chữ."

"Không biết chữ cũng tốt, đỡ phải đọc thoại bản rồi ôm mộng cứu vớt hồng trần."

"Năm trăm lượng mua được tình yêu, năm mươi lượng lại có thể bán nó đi."

Hắn nói: "Thước nha đầu, vào trong rồi phải nghe lời các cô nương, chớ gây chú ý. Đợi ta chuộc muội ra."

Ta ngơ ngác gạt đầu, vội vàng muốn lấy tiền trong túi ra.

Lân Ca Nhi giữ tay ta lại: "Tiền của muội cứ giữ lấy, ca ca không cần."

Ta nhớ lại lời hắn vừa nói, suy luận: "Huynh bỏ bảy mươi lượng mua muội, là muốn muội làm di nương của huynh sao?"

Mặt Lân Ca Nhi tối sầm lại: "Ta không muốn muội làm di nương."

"Vậy muốn muội làm nha hoàn của huynh à?"

Lân Ca Nhi đẩy cánh cửa hẹp thông hậu viện với tiền sảnh ra cho ta.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn

"Ta mua muối trong sạch ra ngoài, làm muối muối của ta."

Chương 3: Chương 3

Cô nương ta hầu hạ họ Liễu, tên Thanh Vi.

"Nhật mộ xuân sơn lục, ngã tâm thanh thả vi."

Liễu Nương dạy ta đọc thơ, nói lúc nàng sinh ra chính là ngày ngắm núi xuân xanh, cha nàng trích hai chữ trong câu thơ đặt tên cho nàng, mong nàng thuận lợi, mãi đắm mình trong gió xuân, một đời không tàn úa.

Nói xong nàng rơi lệ, thân thể gầy yếu run rẩy.

Ta ngồi xổm bên chân nàng, không thốt ra nổi hai câu văn vẻ an ủi.

Chỉ có thể nói: "Ta tên Tống Thước, cha nói lúc ta sinh ra có chim khách trước cửa, là điềm lành."

Nàng nghi hoặc, nếu cha ta coi trọng ta, sao lại bán ta đi.

Ta cười cười: "Mười lượng bạc, đủ cho một nhà sống rất lâu."

Liễu Nương vuốt ve khuôn mặt ta, ngón tay nàng cũng giống như dung mạo thoát tục của nàng, mang theo cái lạnh của cuối xuân.

"Nha đầu đáng thương."

Cô nương thương xót ta.

Ta cũng đồng cảm với nàng.

Nghe nói nàng trước đây là đích nữ của quan nhất phẩm, ở nhà được cưng chiều.

Nhưng lại vì liên quan đến trọng án mưu phản, một đêm bị tịch thu tài sản, nữ quyến bị bán làm kỹ nữ.

Nàng không muốn cánh tay ngọc làm gối, mặc ngàn người dựa.

Lấy kéo kẻ cổ, ép Lạc Nương cho nàng làm thanh quan*.

(thanh quan: chỉ bán nghệ không bán thân).

Ta theo Lạc Nương đến cửa phòng nàng, bên ngoài đã có không ít cô nương đứng xem náo nhiệt.

Ánh mắt Lạc Nương quét qua mọi người, các cô nương xì xào như chim sẻ tan đi hơn nửa.

Đợi yên tĩnh lại, Lạc Nương tựa eo vào khung cửa, cười nhạt thành tiếng.

"Ai muốn ép người bán thân?"

"Ai ép người tìm chết?"

Liễu Nương trước đây được nuông chiều trong khuê các, nha hoàn bà tử ai mà không nâng niu đỡ dành, da mặt tự nhiên mỏng.

Bị hỏi liên tiếp hai câu, không trả lời được, xấu hổ và tức giận.

Chưa kịp đ.â.m một nhát kéo vào cổ, đã ngất xỉu trước.

Lạc Nương chống nạnh đứng thẳng người, thu lại vẻ mặt, trầm giọng ra lệnh chăm sóc cẩn thận, đừng để c.h.ết trong phòng mang xui xẻo.

Bà nói: "Như vậy đã chịu không nổi, còn nói làm cái gì thanh quan?"

Đi về phòng mình, bà mới phát hiện sau lưng có thêm một cái đười nhỏ.

"Đi theo ta làm gì?"

Ta nắm chặt vạt áo: "Đợi Đông Gia sắp xếp công việc."

Lạc Nương vỗ trán, bặt quá quên mất, bà ấy chỉ vào hướng phòng Liễu Nương, bảo sau này ta hầu hạ Liễu Nương.

Bà lẩm bẩm: "Nếu không phải chịu ơn người, ai muốn nhận lấy chuyện hồ đồ này."

Ta dựng tai lên, chớp mắt chờ bà nói tiếp, bị Lạc Nương vỗ nhẹ một cái.

"Nghe lén ít thôi, là chuyện mà người có thể biết sao?"

Sau đó, bà lại nghiêng đầu hỏi ta: "Thước nha đầu, ta có giống mặt ép người lương thiện làm kỹ nữ không?"

Ta lắc đầu lia lịa.

Lạc Nương ở chỗ ta là người tốt nhất trên đời.

Hôm nay bà ấy còn cho ta một bộ quần áo mới.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn

Ta nịnh nọt, ngọt ngào khen: "Đông Gia xinh đẹp, không phải ... mặt kỹ nữ gì gì đó."

Lạc Nương buồn cười, nhẹ nhàng nhéo vành tai ta: "Nha đầu ngốc, theo Liễu Nương học chút chữ nghĩa đi."

Liễu Nương cầm kỳ thi họa cái gì cũng giỏi, ta cảm thấy ngay cả hát từ cũng như tiên nhạc lọt vào tai.

Vậy mà Lạc Nương chỗ nào cũng không hài lòng.

Nghe nàng hát, Lạc Nương dùng móng tay dài chọc vào mặt Liễu Nương, để lại vết móng tay nhàn nhạt.

Nói nghe nàng hát hai câu, bên ngoài sẽ có tuyết rơi tháng sáu.

Lại phê bình Liễu Nương cười không đẹp, hơi hợt, trong xương cốt vẫn còn giữ vẻ đoan trang.

Bà dạy nửa ngày, khiến mặt Liễu Nương cứng đờ, vẫn không đạt tiêu chuẩn.

Lạc Nương tức giận kéo ta đang gà gật đến trước mặt.

Nâng khuôn mặt ngái ngủ của ta lên hỏi: "Thước nha đầu, có muốn ăn ô mai đường không?"

Hai mắt ta sáng lên, khóe miệng bất giác cong lên.

"Muốn!"

Lạc Nương nhướn mày, nở một nụ cười khó hiểu với Liễu Nương.

Hôm đó Lạc Nương không cho ta ô mai đường.

Nhưng ta lại được Liễu Nương cho ăn bánh táo.

Liễu Nương nói nhỏ với ta, sau này không được nghe thấy đồ ăn liền như mất hồn, không có tiền đồ.

Liễu Nương sợ ta mãi không có tiền đồ.

Muốn dạy ta học chữ.

Ta đeo một cái túi vải chéo nhỏ, chạy lên chạy xuống khắp lầu, đến nỗi mặt vướng mực lúc nào cũng chẳng hay.

Các cô nương cười ta, nói ta muốn thi Trạng Nguyên, Văn Xuân Lâu sắp đổi tên thành Văn Xuân Thư Viện mất.

Họ thân mật lau vết bẩn cho ta, kéo ta vào phòng, nhét hạt dưa đầy túi nhỏ của ta.

Muốn ta viết chữ to cho họ xem.

Oanh yến lượn quanh, hương mật ngọt ngào xộc vào mũi.

Khi trở về phòng Liễu Nương, người đều choáng váng.

Vừa hay gặp Lạc Nương đi ra, liếc mắt nhìn ta một cái, bà đỡ khóc dở cười.

Hỏi son trên mặt ta ở đâu ra.

"Thanh thiên bạch nhật, lại để cho nha đầu nhà ngươi hưởng diễm phúc."

Chương 4: Chương 4

Khi ta có thể đọc thuộc lòng ba bài thơ, trên sổ sách của Liễu Nương ghi lại món nợ đầu tiên.

Nơi Văn Xuân Lâu, văn nhân mặc khách thường tụ tập, hay gọi các kỹ nữ thanh lâu cùng nhau uống trà, đàm đạo.

Chỉ là thưởng trà, trò chuyện, đôi khi còn gảy khúc nhạc.

Đó vốn là công việc lý tưởng nhất của Liễu Nương, vậy mà tối hôm đó nàng trở về, như mất đi ba hồn bảy vía.

Canh ba, trong phòng chỉ lay lắt một ngọn đèn dầu.

Liễu Nương trần trọc khó ngủ, đột nhiên ngồi bật dậy.

Ta cũng theo đó mà ngồi dậy từ tấm chăn trải bên cạnh giường, dụi dụi mắt, hỏi: "Cô nương, người không ngủ được sao?"

Liễu Nương đáp không đúng trọng tâm, miệng lảm bảm: "Vậy mà lại gặp hấn, sao có thể gặp hấn chứ."

Lời lẽ bi thương, còn hơn cả lần nàng cầm kéo kẻ cổ.

Ta nghe hồi lâu, chẳng hiểu "hấn" là ai.

Liễu Nương lại vùi đầu vào gối khóc nức nở.

Hỏi trời hỏi đất, sao mình lại rơi vào cảnh ngộ này.

Ta canh chừng nàng đến tận sáng.

Mơ hồ hiểu ra.

Thì ra, Liễu Nương vẫn chưa chấp nhận được việc mình đã rơi vào chốn phong trần.

Nàng thoát nhìn như đã chấp nhận tất cả.

Nhưng lại không thể chịu nổi cơn gió xuân của ngày xưa.

Liễu Nương là một người kỳ lạ.

Rõ ràng đêm trước còn khóc như mưa, khăn tay có thể vắt ra nước.

Cách một đêm, Lân Ca Nhi mang đến cho nàng một bức thư, đọc xong lại là một gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn.

Nàng đuổi ta ra khỏi phòng, ta và Lân Ca Nhi đứng nép sát vào tường.

"Cô nương sao thế? Nhìn chẳng khác gì lúc mẹ phát rồ."

Lân Ca Nhi nói trúng tim đen: "Ta thấy nàng ấy cũng giấu bệnh trong người."

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn

"?"

Ta không ngờ Lân Ca Nhi cũng biết bắt mạch.

Lân Ca Nhi xoa xoa đầu ta, không nói gì.

Hắn kiểm tra bài vở của ta.

Ta lắc lư đầu đọc thơ, lại dùng ngón tay viết lên lòng bàn tay hẳn rất nhiều chữ.

Lân Ca Nhi cười dịu dàng, theo đường ngón tay ta viết mà viết theo, chạm phải ánh mắt mong đợi của ta, mới mím môi ho khan một tiếng, nghiêm mặt, ra vẻ huynh trưởng.

"Cũng được, có chút tiến bộ."

Hắn nói mình đã dành dụm được năm lạng bạc, đợi ta đến tuổi cập kê chắc là có thể chuộc ta ra ngoài.

Nhưng rồi, hắn lại thở dài, nói thời gian Thuỷ Bà Tử tỉnh táo càng ngày càng ít, có lẽ phải tìm thầy lang kê đơn thuốc.

Ta vỗ vỗ ngực, an ủi hẳn.

"Ca ca, giờ muội hầu hạ cô nương, tiền công hàng tháng tăng lên, muội cũng có thể tự dành dụm."

Ta xòe ngón tay tính cho hẳn xem, bao lâu nữa thì đủ bảy mươi lạng.

Lân Ca Nhi nắm lấy ngón tay ngọc ngậy của ta.

"Thước nha đầu, không phải bảy mươi, là một trăm năm mươi."

"A..."

Ta há hốc mồm, không ngờ ta lại đáng giá đến vậy.

Vẫn là nghe các cô nương tán gẫu, ta mới biết vì sao Liễu Nương "phát rồ".

Thì ra, nàng gặp lại người trong lòng trước kia.

Lưu Sinh là mưu sĩ dưới trướng cha Liễu Nương.

Bảy tuổi đã đỗ tú tài, là thần đồng nổi danh một thời.

Chỉ là sau này vận may thi cử không tốt, liên tiếp trượt, đến hai mươi tuổi mới đỗ cử nhân.

Nhưng trong mắt người thường đã là xuất chúng, tiền đồ vô lượng, hẳn vừa vào kinh thành cầu học, đã được cha Liễu Nương để mắt, thường xuyên ra vào Liễu Phủ, làm mưu sĩ.

Hắn và Liễu Nương ở Liễu Phủ đã sớm nảy sinh tình cảm, là câu chuyện quen thuộc tiểu thư yêu thư sinh.

Chỉ là chuyện của hai người còn chưa kịp bảm báo với cha Liễu Nương, thì Liễu gia gặp nạn.

Lưu Sinh bị liên lụy, trở về quê trong cảnh khốn khó, thậm chí chưa kịp từ biệt Liễu Nương.

Nay lại vào kinh, bá sứ mới, chuẩn bị tham gia hội thí.

Hắn cùng bạn học đến Văn Xuân Lâu uống rượu, các kỹ nữ thanh lâu đẩy cửa bước vào, vừa ngẩng đầu đã đối diện với gương mặt Liễu Nương.

Tình cũ gặp lại, khó xử biết bao.

Trong bàn có người biết thân thế Liễu Nương, làm bộ làm tịch rơi lệ làm thơ, khiến tâm trạng vốn đã khó bình yên của Liễu Nương càng thêm rối loạn.

Một khúc tỳ bà, dây đàn gãy sai, nốt nhạc lạc nhịp.

Lưu Sinh ngồi không yên, rượu uống hết bình này đến bình khác, nhưng không thể làm ra một bài văn nào.

Lúc đi, Lưu Sinh muốn kéo Liễu Nương, bị Liễu Nương né ra.

Hai người không nói một lời.

Các cô nương nói đến tình cảnh hôm đó, đáy mắt không giấu được vẻ khinh miệt.

"Hắn ta ấy à, ta thấy chỉ là kẻ vô dụng."

"Có thời gian viết thư sám hối, chỉ bằng đập luôn chén rượu, ra mặt cho Liễu Nương."

"Chỉ có Liễu Nương mắt mù, coi gỗ mục làm bảo bối."

Ta vội hỏi, Liễu Nương lại thế nào rồi.

Mấy cô nương nhìn nhau cười.

"Đi khuyên Liễu cô nương nhà người đi, đừng đem hết tiền kiếm được dâng cho kẻ bạc tình bạc nghĩa."

Ta mang theo lời dặn của các cô nương, vội vàng trở về phòng Liễu Nương.

Đẩy cửa lại thấy hai người tim sát tim, ôm nhau, như đôi uyên ương quấn quýt.

Ta sợ đến mặt đỏ tía tai, vội vàng đóng sầm cửa lại.

Không ai nói, giờ này, Lưu Sinh lại đến Văn Xuân Lâu.

Ta đứng ngoài cửa, mũi giày chấm xuống đất viết chữ.

Chữ của Lân Ca Nhi nhiều nét, ta không viết được.

Chỉ có thể, bên trái một chữ "thủy", bên phải một chữ "liễu", viết đến cuối cùng nhìn liễu cũng như thủy.

Tâm mắt cũng mơ hồ, ta dụi mắt, lòng bàn tay ướt đẫm.

Ta không muốn Liễu Nương biến thành Liễu Bà Tử.

Chương 5: Chương 5

Ta kể cho Liễu Nương nghe chuyện của Thuỷ Bà Tử.

Kể về việc Khải Lang của bà ấy, cách bà ấy một cánh cửa, ôm ấp người khác, không nghe tiếng khóc than trong đêm của người cũ.

Liễu Nương không nghe lọt, cứ nói Lưu Sinh không giống vậy.

Hỏi kỹ, thì Liễu Nương lại nắm chặt vạt áo trước ngực, như người đuối nước vớ được cọc gỗ.

Ta tưởng nàng bệnh, vội đi gọi Lạc Nương.

Liễu Nương kéo ta lại, một mực nói: "Lưu Sinh, hẳn không giống."

Ta là một kẻ đần độn.

Học chữ cũng tốn bao công sức.

Vậy mà lần này, lại đọc được sự cầu khẩn trong mắt nàng.

Cho nên, ta quay lại vỗ về lưng Liễu Nương, cũng cầu nguyện theo: "Đúng vậy, không giống."

Dù sao cũng là tình cảm thời niên thiếu.

Lưu Sinh dăm ba bữa lại đến tìm Liễu Nương, ta ngồi xõm ngoài cửa canh hết đêm này đến đêm khác.

Lạc Nương tức giận, nói Lưu Sinh là kẻ vô lại.

Đã làm khách, lại còn tiêu tiền của thanh quan.

Ta tưởng Lạc Nương xót tiền.

Lạc Nương nghe xong, nhú mày: "Ta thiếu chút tiền đó của hần sao?"

"Ta chỉ xót thay cho một thanh quan tốt lành bị hủy hoại. Liễu nương bây giờ, là gì đây?"

Thì ra không phải đau lòng tiền, là đau lòng Liễu Nương.

Ta không biết Liễu Nương đối với Lưu Sinh, bây giờ là gì.

Tuy ở chung đã ra dáng phu thê, nhưng có phu quân nhà nào tiêu xài phung phí, lại để nương tử bán giọng hát, mua vui để kiếm tiền?

Ta chỉ biết, Lưu Sinh đến tìm Liễu Nương không tốn tiền.

Nếu Lưu Sinh đến vào buổi sáng, còn cùng Liễu Nương dạy ta thơ từ.

Giai nhân tài tử, thật xứng đôi.

Chỉ có ta là không ưa, xoi mói đủ điều, cố tình xen vào giữa hai người, như sông Ngân Hà mà Tây Vương Mẫu vạch ra.

Ta kéo Liễu Nương hỏi đông hỏi tây.

Lưu Sinh muốn giải đáp giúp ta, ta lờm nguýt về phía bóng tối.

Liễu Nương không bao giờ bênh vực Lưu Sinh trước mặt ta.

Lưu Sinh nói nha hoàn của Liễu Nương tính tình cổ quái, hành động kỳ lạ, thật khó dạy dỗ.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn ❤️

Liễu Nương lại dịu dàng phản bác: "Thước nha đầu thật ra rất thông minh."

"Chẳng lẽ nữ tử trên thiên hạ đều phải như ta, vì chàng mà vương vấn tình cảm? Chàng còn muốn gây ra bao nhiêu nợ tình hồng nhan?"

Lưu Sinh bị sự nũng nịu và tình ý của Liễu Nương làm cho tâm tâm ý xao động.

Ôm nàng, liên tục đảm bảo, đợi khi đỡ đạt sẽ quay về rước nàng.

Đợi Lưu Sinh đi rồi, Liễu Nương ngồi bên cửa sổ.

Từ cửa sổ nhỏ trên lầu hai, dõi theo bóng dáng Lưu Sinh biến thành hạt vừng trong đám đông.

Ta gọi: "Cô nương, gió lớn mờ mắt."

Nàng quay đầu lại, quả nhiên là đang lau nước mắt.

Thoáng chốc ta đã mười lăm tuổi, vẫn không biết giọt nước mắt đó của nàng là vui hay buồn.

Đến năm ta mười lăm tuổi, còn nửa tháng nữa là cập kê.

Lưu Sinh thi đỗ, còn là thám hoa.

Lân Ca Nhi canh bả vàng giúp chúng ta, vừa có tin đã chạy như bay về.

Chân tựa như không còn tật.

Trán hấn lấm tẩm mồ hôi, thở hổn hển.

Một hơi thở dài, suyt khiến Liễu Nương lại ngất xỉu.

"Đỡ rồi, là thám hoa."

Liễu Nương cuối cùng cũng hoàn hồn, vùi đầu vào cổ ta, run rẩy như mặt hồ bị khuấy động.

Từ góc nhìn của ta, có thể thấy tóc mai Liễu Nương đã điểm nhiều sợi bạc.

Bảy năm nay, tiền tài Lưu Sinh dùng để giao thiệp, tiêu như nước chảy, đều là Liễu Nương hát từng khúc mà có.

Ta rón rén cùng Lân Ca Nhi ra ngoài.

Lúc đóng cửa, ánh mắt ta bắt gặp Liễu Nương trong khe cửa.

Sống lưng nàng, sớm đã không còn thẳng như trước.

Ngay cả khóc cũng mang vẻ yếu đuối khiến người ta đau lòng.

Cành mai ngạo nghễ trong tuyết, đợi băng tuyết tan, lại như một nhánh ghen xuân.

Ta xòe ngón tay tính, Liễu Nương cũng mới hai mươi tư tuổi thôi mà.

Ta và Lân Ca Nhi đến hậu viện thăm Thuỷ Bà Tử.

Giờ b.í.m tóc đen bóng của bà ấy đã bạc trắng, xơ xác.

Bà ấy hoàn toàn không còn tỉnh táo, không làm được việc, Lạc Nương cũng không đuổi bà ấy đi, chỉ dặn Lân Ca Nhi trông chừng.

Vì vậy, cửa phòng luôn khóa trái.

Két, dây xích trượt xuống đất.

Thuỷ Bà Tử ngẩng đầu lên, thấy ta hai mắt sáng rực.

"Thu Ngọc, có phải Khải Lang có tin tức rồi không?"

"Nói là sáng nay đến đón ta, bảo người ra ngoài thăm dò tin tức, vậy mà nửa ngày chẳng thấy bóng dáng đâu."

Mười lăm cộng thêm bảy, chuyện của Thuỷ Bà Tử lại lùi về trước, đến tuổi chưa xuất giá.

Giờ ta cũng không nhấn mạnh, ta là Thước nha đầu.

Mà đi qua đỡ Thuỷ Bà Tử ngồi trên giường, chải đầu cho bà ấy.

"Lão gia đang trên đường đến, cô nương đừng sốt ruột."

Thuỷ Bà Tử dễ dãi, không quấy nữa.

Lân Ca Nhi đứng đó, người lớn như vậy, Thuỷ Bà Tử coi như không thấy.

Bà ấy còn chưa xuất giá, sao có thể sinh con?

Cùng Thuỷ Bà Tử ăn xong bữa trưa, Lân Ca Nhi tiễn ta về lầu.

Trên đường, hần trầm giọng hỏi: "Thám hoa lang sẽ cưới Liễu Nương chứ?"

Ta thắc mắc: "Trước đây ca ca không quan tâm chuyện trong lầu mà."

Lưng Lân Ca Nhi cứng đờ, khẽ còng xuống.

"Mong là hần biết ơn báo đáp."

"Nhưng Liễu Nương và mẹ ta, thám hoa và Giả lão gia, ở Văn Xuân Lâu có gì khác nhau?"

Chương 6: Chương 6

Điểm khúc mắc của Lâm Ca Nhi nhanh chóng có câu trả lời.

Thám hoa lang cười ngựa trắng, một ngày ngắm hết hoa Trường An, đi qua Văn Xuân Lâu, hướng đến phủ đệ của tiểu thư khác.

Thì ra ngoài Liễu Nương, con gái của ân sư hẳn cũng để ý đến hẳn.

Tiểu thư không chê phu quân lớn tuổi, nhưng Lưu Sinh chê Liễu Nương lưu lạc chốn lầu xanh, hoa tàn ít bướm.

Nói ra thật châm biếm và hoang đường.

Liễu Nương chưa hề tàn phai, có lẽ Lưu Sinh chê bai, thám hoa lang cao cao tại thượng sao có thể cưới kỹ nữ thanh lâu làm vợ?

Dù là làm thiếp, cũng phải chờ.

Đợi tân hôn nồng thắm qua đi, nối lại duyên xưa, cũng coi như một đoạn giai thoại phong lưu.

Ta ở bên cạnh Liễu Nương, thấy ngọn lửa trong mắt nàng biến thành tro tàn.

Xám xịt, cô quạnh.

Lúc này nàng lại không rơi nước mắt.

Ngồi bên cửa sổ, nói với ta: "Sớm đoán được kết cục này, ta lại không tin, muốn đánh cược một mảnh chân tâm của hân."

Liễu Nương cười khở: "Đợi bảy năm, còn bắt ta đợi nữa."

Liễu Nương vẫn không bỏ cuộc, quán lấy Lưu Sinh đòi hân thực hiện lời hứa.

Lưu Sinh đẩy Liễu Nương ngã xuống đất, trách mắng nàng bây giờ, có khác gì kỹ nữ lầu xanh, đàn bà đánh đá đầu thôn cuối xóm?

Gương trên đất vỡ thành mấy mảnh, ta và Liễu Nương cùng soi gương.

Sao có thể không thấy sự khác biệt chứ? Ánh mắt của người đọc sách quả là sắc bén.

Ta thấy Liễu Nương không ổn.

Nhưng người khác lại nói, Liễu Nương tinh thần phấn chấn, càng thêm phong tình.

Nàng cầu xin Lạc Nương cho nàng tiếp khách.

"Vốn đã là kỹ nữ, ta còn dựng cái gì là bảng trình tiết!"

Lạc Nương không để ý nàng, nàng tự mình đi tìm khách.

Liễu Nương ở Văn Xuân Lâu bảy năm, cũng tạo dựng được danh tiếng, trong đám kỹ nữ thanh lâu cũng coi như xuất sắc.

Nếu nàng muốn cùng người khác mây mưa, ngoắc tay là có thể khiến người ta vung tiền.

Nam nhân ôm eo Liễu Nương lên lầu, dáng người cao lớn, không xấu xí, nhưng lại có vẻ hung hãn.

Ta theo sát phía sau Liễu Nương, lo lắng không thôi.

Vậy mà theo vào tận trong phòng.

Đang định đi ra, bị nam nhân đó gọi lại.

Ta cứng đờ quay đầu, thấy trong mắt nam nhân đó tràn ngập ác ý.

Hắn nói: "Sớm nghe danh tài nữ Liễu Nương, ngay cả nha hoàn bên cạnh cũng giỏi thơ từ, ta là kẻ không có chút văn chương nào, lại thích những cô nương thanh tú có tài như các người."

"Nha đầu ở lại, ở đây ngâm vài câu thơ, mua vui cho chúng ta."

Hai mắt Liễu Nương mở to kinh hãi, đẩy n.g.ụ.c nam nhân muốn thoát ra.

Nhưng đã quá muộn.

Liễu Nương lần đầu tiên tiếp khách.

Ta ngâm thơ cho nàng cả đêm, ngâm đến cổ họng khô khốc, nước mắt cũng cạn khô.

Không biết mình bảy năm học nhiều thơ từ như vậy, sao ngâm mãi không hết.

Khách rời đi, nhổ nước bọt vào Liễu Nương.

Mảng chửi khó nghe, nói sớm không còn trong trắng, còn giả bộ làm thanh quan cái gì.

Liễu Nương nằm trên giường, hai mắt trống rỗng nhìn lên đỉnh màn.

Ta đắp chăn cho nàng, tay run rẩy.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn ❤️

Đôi mắt đen láy của nàng nhìn ta, đôi môi tái nhợt, run rẩy nói: "Thước Nhi, là ta có lỗi với mọi."

Ta cắn chặt môi, hồi lâu mới vuốt tóc nàng: "Không sao đâu cô nương, người mệt rồi, ngủ trước đi."

Ta muốn ra ngoài lấy nước, Liễu Nương nắm lấy cổ tay ta.

Dùng sức như muốn bóp nát nó.

Nàng nói: "Vì hấn, mà ta tự làm khổ chính mình, không đáng!"

Nói xong nàng vô lực ngã xuống giường, cả người như bị rút hết hồn phách, nhắm mắt lại.

Tim ta đau nhói, quay lại, dùng tay dò hơi thở của nàng.

Gió ấm yếu ớt phủ vào đầu ngón tay, mới khiến ta yên lòng.

Cuối cùng cũng dám rời đi nghỉ ngơi một chút.

Trong giấc mơ, mơ hồ thấy Liễu Nương, vẫn là dáng vẻ ngọc cốt băng cơ như trước.

Nàng dạy ta đọc thơ.

Đọc "Nhật mộ xuân sơn lục, ngã tâm thanh thả vi".

Ta luôn nói không đúng, Liễu Nương muốn đánh vào tay.

Thước kẻ giơ cao, nhưng mãi không hạ xuống.

Nàng thở dài, ánh mắt tràn đầy dịu dàng, vuốt v3 đỉnh đầu ta.

"Không đánh nữa, Thước Nhi, bài thơ này không hay, không ứng nghiệm."

Liễu Nương xoay người muốn đi, ta quỳ trên đất, cố gắng kéo vạt váy nàng, ngăn nàng rời đi.

Đừng đi, cô nương.

Người đánh ta đi, ta sẽ đọc đúng.

Nhất định là ta đọc không đúng, mới khiến bài thơ này không ứng nghiệm, người dạy lại ta đi!

Mặc ta khóc lóc cầu xin, chỉ có thể mặc cho mảnh vải kia tuột khỏi tay.

Vải cọ vào ngón tay, cảm giác nóng rát vô cùng chân thật.

Ta giật mình tỉnh giấc, Lâm Ca Nhi đứng bên giường ta.

Mặt lộ vẻ không đành lòng.

"Thước Nhi, Liễu Nương tự tử rồi."

Chương 7: Chương 7

Lúc Liễu Nương nhập liệm, Lưu Sinh đến.

Gục trên quan tài Liễu Nương khóc đến đứt ruột đứt gan.

Nói kiếp sau muốn cùng Liễu Nương làm phu thê.

Ta mặt không biểu cảm, nghe thấy lời này bật dậy, một cước đá hấn ngã.

Lưu Sinh định nổi giận, thấy sau lưng ta là Lạc Nương cũng mang vẻ mặt lạnh lùng.

Không biết nghĩ đến gì, nuốt cơn giận xuống, lui sang một bên.

Nhưng tiếng nức nở vẫn chói tai.

Ta rất muốn hét vào mặt hấn, người đã c.h.ế.t rồi, người khóc cái gì?

Nhưng vài ngày sau.

Lưu Sinh cưới thê, ta và Lân Ca Nhi đi mua đồ.

Thấy hỉ phục đỏ thắm tôn lên vẻ mặt vui mừng của hấn.

Ta ôm đồ trong lòng, bất chợt nói với Lân Ca Nhi: "Ca, tiền của chúng ta gộp lại, có thể chuộc muội ra ngoài không?"

Nơi ta lớn lên là Văn Xuân Lâu, các tử muội ở đây ai cũng tốt với ta.

Chưa từng có chuyện ngược đãi, đánh đập.

Lạc Nương quản lý mọi việc trong lầu rất đầu vào đấy, trên dưới đều khen ngợi.

Chuyện ép buộc con gái nhà lành làm kỹ nữ lại càng không.

Thế nhưng, đột nhiên ta thấy mệt mỏi quá.

Nhắm mắt lại, trong đầu ta hiện lên hình ảnh t.h.i t.h.ể lạnh ngắt của Liễu Nương, và cả Thủy Bà Tử không đợi được nam nhân trở về.

Trong mấy cuốn thoại bản hay kể về mối lương duyên trời định, về tài tử giai nhân, về chuyện cứu vớt nữ nhân lầu xanh.

Ở chốn này, ngày nào ta cũng gặp.

Nhưng thường chỉ thấy được cái kết thực sự, khác xa với những gì viết trong sách.

Quá bi thương, khiến người ta không nỡ nhìn kỹ.

Ta lại hỏi: "Ca ca, muội có thể đi được không?"

Lân Ca Nhi gật đầu lia lịa: "Được chứ."

Một trăm năm mươi lượng của Lân Ca Nhi, dành dụm suốt bảy năm, vậy mà vẫn cứ thiếu.

Thuỷ Bà Tử khám bệnh, uống thuốc, cơm ăn áo mặc đều tốn tiền.

Chiếc áo bông trên người bà là áo mới, nhưng đế giày của Lân Ca Nhi đã mòn vẹt cả lỗ cũng chẳng nỡ thay.

Về đến Văn Xuân Lâu, ta nhét năm mươi lượng mình dành dụm được vào tay Lân Ca Nhi.

Chúng ta ngồi xồm bên cạnh giường của Thuỷ Bà Tử đếm tiền.

Tiền đồng lẫn với bạc vụn, tính đi tính lại mấy lần.

Vẫn thiếu ba lượng.

Thuỷ Bà Tử giật mình tỉnh giấc, không nói không rằng nhìn chúng ta hồi lâu.

Đột nhiên bà xé toạc chiếc gối, lôi từ trong ra một miếng bạc vụn, run rẩy đưa cho chúng ta.

Bà cười với chúng ta, dịu dàng đến mức có thể vắt ra nước, trông như không còn điên dại nữa.

"Thu Ngọc, cha ngươi lại bệnh rồi à?"

"Ta có một thỏi vàng đây, là do con trai ta cho, ngươi cứ cầm lấy mà dùng."

Ta quay mặt đi lau nước mắt, nghẹn ngào gọi một tiếng "Mẹ".

Bà ấy vỗ vỗ đầu ta, vừa bực mình vừa bất lực: "Ai là mẹ ngươi, ta là tiểu thư nhà ngươi."

Lân Ca Nhi không muốn nhận tiền của Thuỷ Bà Tử, tiền của bà ấy nên để dành cho bà ấy chữa bệnh mới phải.

Thuỷ Bà Tử ngẩng đầu, kiêu ngạo nói: "Con trai ta cho ta nhiều tiền lắm, chút này có đáng là bao, mai mốt ta lại đòi, nó thương ta, lẽ nào lại không cho?"

Thêm cả miếng bạc vụn của Thuỷ Bà Tử, vẫn còn thiếu hai lượng.

Lân Ca Nhi nhìn đồng tiền, không rõ vẻ mặt ra sao, hồi lâu sau mới đặt bàn tay to lớn lên vai ta.

"Thước Nhi, đợi ngày mai ta đi mượn thêm chút nữa, chuộc muội ra trước."

Sau khi Liễu Nương mất, Lạc Nương không sắp xếp chủ tử mới cho ta.

Ta tìm bà ấy nói chuyện Lân Ca Nhi muốn chuộc ta.

Bà ấy đang ngồi bên bàn cắn hạt dưa, nghe vậy liền nhướng mắt nhìn ta một cái.

Gật đầu, dáng vẻ uể oải, chỉ nói được.

Khi ta chuẩn bị ra khỏi phòng, bà ấy gọi ta lại.

"Chuyện của Liễu Nương để ta xử lý, người đừng nghĩ ngợi nhiều nữa."

"Đi rồi, thì hãy quên hết những chuyện ở Văn Xuân Lâu đi."

Ta rưng rưng nước mắt, đập đầu lạy Lạc Nương: "Đông gia, Thước Nhi số phận thấp hèn, may mắn được vào Văn Xuân Lâu, được người và các tỷ muội che chở, mới có thể bình an lớn lên, còn được đọc sách, học hành, nếu sau này có cơ hội, Thước Nhi nhất định sẽ báo đáp ơn nghĩa của người!"

Lạc Nương xua tay, bảo ta đi đi.

Bà ấy vẫn ngồi đó cắn hạt dưa, rõ ràng là một người xinh đẹp quyến rũ, nhưng lại toát ra vẻ ảm đạm, già nua.

Cánh cửa phòng đóng lại, tiếng vỏ hạt dưa lách tách rơi vào chiếc đĩa bạc.

Ngày hôm sau, Lân Ca Nhi ra ngoài từ lúc gà gáy.

Lạc Nương cũng dậy từ rất sớm, bên ngoài có một người quản sự mặc áo nâu đến tìm bà.

Sau đó, trước cửa Văn Xuân Lâu treo biển tạm nghỉ.

Trong lầu, bóng dáng các cô nương chen chúc nhau, Lạc Nương gọi mọi người tập trung lại, vỗ tay mấy cái, nói:

"Tối nay có khách quý đến, các cô nương, hãy trở hết tài nghệ ra, đừng làm mất mặt Văn Xuân Lâu."

Chuyện như vậy không thường xảy ra, chứng tỏ người đến có thân phận vô cùng cao quý.

Ta theo mọi người lên xuống lầu, giúp các cô nương xách nước, tô son điểm phấn.

Đi qua mấy cánh cửa mới hiểu được đại khái.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn

Thì ra là mấy vị quan lớn có quyền có thế, cùng đến mua vui với Nhiếp Chính Vương.

Nghe nói, một trong những chỗ dựa lớn nhất của Lạc Nương chính là Nhiếp Chính Vương.

Bảo sao bà ấy lại coi trọng như vậy.

Chương 8: Chương 8

Mãi miết bận rộn đến tận khi trời tối, cả lầu rục rờ ánh đèn, cửa trước mới từ từ mở ra.

Ta đang đứng ở góc cầu thang tầng hai lén nhìn, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vội vã phía sau.

Mấy bà tử mặt mày hốt hoảng, níu lấy tay áo ta hỏi: "Đông gia đâu? Đông gia có ở trên lầu hai không?"

Ta chỉ xuống dưới lầu, ra hiệu cho họ im lặng.

"Đông gia đang tiếp khách ở dưới lầu, suýt! Suýt! Sao thế?"

Mấy bà tử không dám xuống lầu, mặt mày tái mét kể lại đầu đuôi sự việc.

Thì ra là một cô nương tên Kiều Ty, sắp đến lượt lên sân khấu, không biết có phải ăn phải đồ hỏng hay không, buổi chiều trông vẫn ổn, vậy mà giờ ôm đàn tỳ bà nôn ra một đồng lớn, sau đó sùi bọt mép nói năng lung tung.

Ta cau mày, người có thể quán xuyến công việc, hoặc là đang ở bên cạnh Lạc Nương, hoặc là đang ở dưới lầu chờ biểu diễn.

Chỉ nghe động tĩnh, cũng có thể biết trong căn phòng đó đang loạn cả lên.

Ta sai một bà tử: "Bà mau chạy ra hậu viện tìm Lâm Ca Nhi, bảo huynh ấy cùng bà đưa Kiều Ty ra ngoài tìm thầy thuốc."

Bà tử đáp: "Thuỷ Bà Tử đập cửa sổ chạy mất rồi, Lân Ca Nhi xin phép Đông gia, ra ngoài tìm bà ấy này giờ rồi!"

"..." Trán ta giật liên hồi, chuyện này lại không ai nói với ta.

Nhưng việc gấp thì phải xử lý nhanh, không kịp hỏi, đành kéo một bà mù lại: "Vậy hai người các người, đưa Kiều Ty ra hậu viện."

Lại chỉ vào một người có đôi chân nhanh nhẹn: "Người đi đến cuối phố, rẽ vào con hẻm bên cạnh hàng bán dầu, có một thầy thuốc có thể khám bệnh gấp, người đi tìm ông ấy, đi nhanh lên, vào bằng cửa sau để chữa bệnh trước."

Mấy bà tử như tìm được người chủ chốt, nhao nhao tản ra.

Chỉ còn lại hai nha đầu nhỏ tuổi, vẫn ngơ ngác nhìn ta.

Ta li.ế.m liếm đôi môi khô khốc, trong đầu lướt qua mấy cái tên có thể gảy đàn tỳ bà, chọn ra một người vừa biết gảy đàn vừa rảnh rỗi.

"Tử Huy cô nương đâu?"

Nha đầu của nàng ấy vừa hay đứng ở đó, lăm la lăm lét liếc ta một cái: "Cô nương... cô nương tự xuống dưới rồi."

"?!"

"Nàng ấy xuống đó làm gì?"

"Nói là từng có một đêm mặn nồng với Vương gia, đặc biệt xuống bái kiến."

"..."

Nha đầu kia cố gắng đến phát khóc, chuyện này chưa hề thông báo với Lạc Nương, rõ ràng là Tử Huy tự ý quyết định, nếu

thành công, có Vương gia chống lưng, nàng ấy đánh cược rằng Lạc Nương sẽ không trách phạt.

Bà tử đứng đợi ở ngoài vào giục, nói tiết mục của Kiều Tỷ các nàng đang chờ, là tiết mục áp chót.

Ta sụp mắt xuống, một tay nắm chặt thành quyền, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay đến phát đau.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn ❤️

Hồi lâu, đợi bà mẹ giục lần thứ hai, ta mới ngấp ngừng lên tiếng.

"Tìm cho ta một bộ y phục có màu sắc tương tự, ta sẽ gảy đàn."

Khúc "Thu Nguyệt Lộ", ta từng học với Liễu Nương.

Liễu Nương một mặt chê bai thứ âm thanh mê hoặc lòng người, một mặt lại nói ngón đàn rất thú vị.

Nàng không thường dạy ta đàn tỳ bà, khúc đầu tiên lại chọn khúc này để dạy.

Ta thoa phấn trước gương, các cô nương khác giúp ta búi tóc.

Họ biết ta sắp rời đi, nhìn ta mà mắt đỏ hoe, một tỷ tỷ đưa cây đàn tỳ bà đến, chần chừ mãi không đặt vào lòng ta.

"Thước Nhi, muội thực sự muốn lên sao?"

Ta cười khổ, giật lấy cây đàn: "Chẳng lẽ lại để trống sân khấu, khiến Đông gia khó xử."

"Y phục, trang điểm của ta cũng không được tinh xảo, ngồi ở góc khuất, sẽ không ai để ý đâu."

"Không ai để ý, không ai để ý đâu."

Cho đến khi lên sân khấu, ánh đèn lưu ly thường ngày vẫn chiếu vào góc khuất, nay lại hắt lên mặt ta.

Cả gian phòng lộng lẫy, rèm châu, màn đỏ, bóng dáng yếu điệu.

Ta thu lại vẻ mặt, đầu ngón tay gảy lên dây đàn.

"Liễm diễm ba khởi nguyệt trâm sương, nô thiếp hoa lai quyền liêm vọng..."

Khúc nhạc kết thúc, ta ôm đàn tỳ bà vừa đứng dậy.

Chợt nghe thấy một nam tử trong bữa tiệc lớn tiếng gọi: "Lạc Nương, cô nương ngồi bên cạnh kia trông lạ mặt quá, là người mới được người dạy dỗ à?"

Cổ họng ta nghẹn ứ, theo bản năng muốn lùi lại.

Mấy tử tử muốn chắn trước mặt ta, lại bị nam nhân kia quát lui.

"Ngẩng đầu lên." Một mệnh lệnh vang lên.

Mặt ta trắng bệch, ngẩng mặt lên, bất ngờ đối diện với một đôi mắt sắc như chim ưng.

Nam tử ngồi ở vị trí trên cùng, ôm mỹ nhân trong lòng, chính là Tử Huy, bên cạnh Lạc Nương nghiêng người rót rượu cho hắn, nghe vậy động tác khẽ khượng lại.

Chỉ nghe Vương gia cười cợt, nói: "Người này giữa lông mày có một nốt ruồi son, trông lạnh lùng như tuyết, lại có vài phần thanh khiết thoát tục, không vướng bụi trần."

Hắn xoa eo Lạc Nương: "Chẳng lẽ người tìm được đồng nữ từ miếu Quan Âm à?"

Mấy vị quan lớn phía sau ánh mắt đầy vẻ đùa cợt, sau đó nhao nhao nhìn hót Vương gia, rõ ràng vừa rồi không hề để ý đến ta,

vậy mà giờ ai nấy đều hòa theo khen ngợi.

Vương gia muốn ta xuống, Lạc Nương mấy lần mở miệng đều bị ngăn lại.

Ta đứng trước mặt mọi người, ánh mắt sẫm soi, đánh giá dường như đang định giá ta, khiến người ta cảm thấy khó chịu vô cùng.

Giống như kẻ buôn người trước đây đã nhìn ta vậy, rồi bỏ ra mười lượng mua ta về.

Cuối cùng Lạc Nương cũng lên tiếng, bàn tay mềm mại của bà vuốt ve n.g.ụ.c Vương gia, giọng nói nũng nịu mang theo chút ghen tuông.

"Sao? Vương gia ôm Tử Huy, kẻ cận Lạc Nương còn chưa đủ, lại để ý đến thanh quan này sao?"

Bà cố ý nhấn mạnh hai chữ thanh quan, đường cong quyền rũ hoàn toàn dán vào người Vương gia.

Ánh mắt Vương gia cuối cùng cũng rời khỏi người ta, cười lớn ôm Lạc Nương chặt hơn, véo mũi bà mắng bà ghen tuông vớ vẩn.

Chương 9: Chương 9

Ta đứng đó chân tay lạnh ngắt, không biết phải làm sao.

Chưa từng có ai dạy ta cách tiếp khách.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn

Dường như Lạc Nương và mọi người đều ngầm hiểu, Lân Ca Nhi sẽ đưa ta đi.

Vẫn là Vương gia lên tiếng, bảo ta lui xuống trước, hôm khác sẽ đến gặp Quan Âm.

Ta như con rối bị giật dây, theo mọi người lui vào sau màn.

Quay đầu lại, nhìn cảnh tượng ăn chơi trác táng, tiếng cười nói vui vẻ.

Mà bản thân mình lại như rơi vào hầm băng.

Trước kia Lạc Nương muốn Liễu Nương cười, nói là tiếp khách bắt buộc phải học, giờ mới biết, không cười cũng là sai.

Ta muốn lên lầu, đột nhiên cửa sau có tiếng động mạnh.

Lại là từ dưới lầu truyền lên.

Ta như có linh cảm, run rẩy hé mở khe cửa.

Một bàn tay thò vào, trong kẽ móng tay toàn là bùn đất, trên cánh tay có rất nhiều vết xước rướm máu.

Ánh mắt ta men theo cánh tay nhìn ra ngoài.

Lân Ca Nhi nằm sấp trên mặt đất, nửa người tê liệt, phía sau một sợi dây thừng buộc một thứ không ra hình người, chính là Thuỷ Bà Tử.

Vết m.á.u kéo dài từ thắt lưng, ngoằn ngoèo theo con đường hăn đã đi qua.

Ta mất hết sức lực, quỳ rạp xuống đất: "Ca ca!"

Hăn mở đôi mắt sưng húp, đỏ ngầu, xòe bàn tay ra, bên trong là hai lượng bạc.

"Thuốc Nhi, ta, ta kiếm được tiền rồi."

Nước mắt ta tuôn rơi lã chã, dùng sức bám chặt vào cánh tay mình, không để bản thân phát ra tiếng động, kinh động đến khách khứa phía sau.

Lân Ca Nhi nhìn khuôn mặt đã trang điểm của ta, ánh mắt đầy vẻ bất lực.

Hăn câm lặng, há miệng nhưng giống như bị cướp mất lưỡi, chỉ phát ra những tiếng ú ớ.

Ta dập đầu xuống đất: "Ca ca, không đủ, không đủ rồi."

Lân Ca Nhi sốt cao không hạ.

Thầy thuốc đến xem, nói chân bị phế rồi.

Có người hóng chuyện kể, Thuỷ Bà Tử không biết làm cách nào đập vỡ cửa sổ chạy đến Giả gia, đ.â.m sầm vào xe ngựa của lão thái thái đang đi lễ Phật.

Bà ấy la hét đòi tìm con trai, nói muốn đòi tiền.

Bị gia đình kéo vào trong ngõ, đánh cho đến chết.

Lân Ca Nhi vốn đang ở ngoài tìm bạn bè mượn tiền, nghe được tin, ném chén rượu chạy đi.

Đợi hấn điên cuồng xông vào đám gia đình Giả gia, nhào vào người Thuỷ Bà Tử.

Thì Thuỷ Bà Tử đã tắt thở từ lâu.

Giả lão gia từ cửa ngách đi ra, bên cạnh có mỹ thiếp, thay hấn dùng khăn che miệng che mũi.

Hấn nhìn Lân Ca Nhi như nhìn một kẻ ăn mày ven đường, như nhìn lợn bò trong chuồng, khinh miệt nhú mày.

Giả lão gia gọi Thuỷ Bà Tử là đồ điên, gọi Lân Ca Nhi là đồ què.

Hấn bảo Lân Ca Nhi kéo bà ấy đi.

Nói cũng đúng.

Nhưng Lân Ca Nhi lại trợn mắt nhìn, xông lên đ.ấ.m Giả lão gia một cái.

Lần đầu tiên cha con gặp nhau, lại là đổ máu.

Lân Ca Nhi bị đánh cho thừa sống thiếu chết, Giả lão gia đứng bên cạnh xem náo nhiệt, được mỹ thiếp than thở đau lòng mãi, mới từ nửa khuôn mặt còn lại của Lân Ca Nhi nhận ra có chút quen thuộc.

Đây chẳng phải là đánh nhằm con trai mình sao?

Giả lão gia có lương tâm, tuy không nhận đứa con quái vật này, nhưng nhớ ra ý định của Thuỷ Bà Tử là muốn đòi tiền.

Bố thí ném xuống hai lượng bạc, âm ỉ đóng cửa rời đi.

Lân Ca Nhi ném tiền vào bụi cỏ, sau đó lại bò đến, tuyệt vọng nhét miếng bạc vụn vào trong ngực.

Hắn là một nam nhân có khí phách, ta chưa từng thấy hắn khóc.

Vậy mà lúc đó hắn lại ôm Thuỷ Bà Tử khóc như một đứa trẻ.

Hắn dùng một sợi dây thừng buộc Thuỷ Bà Tử lại, bò qua con phố dài, bò về Văn Xuân Lâu.

Con đường đó thật dài.

Rõ ràng hắn đã rất cố gắng bò, không màng đến vết thương mà bò, nhưng vẫn bò đến khi trăng lên đến ngọn cây.

Trong Văn Xuân Lâu đèn lồng đỏ treo cao, hậu viện lại tối om.

Hắn nắm chặt hai lượng bạc, chỉ nghĩ, mẹ đã mất rồi, vậy thì phải cứu muội muội.

Hắn gõ cửa sau.

Lại nhìn thấy ta đang ôm đàn tỳ bà.

Người nói xem, chỉ mới có một ngày, sao thế sự lại vô thường đến vậy.

Ta ngồi trước cửa phòng Thuỷ Bà Tử.

Ngơ ngẩn nhìn chiếc thùng gỗ bên cạnh giếng.

Một trăm năm mươi lượng, sau khi lo liệu tang lễ cho Thuỷ Bà Tử, mời thầy thuốc khám cho Lâm Ca Nhi, chẳng còn lại bao nhiêu.

Một con chim sẻ đậu xuống bên chân ta, xoay tròn, đôi mắt đen láy, nghiêng đầu, nhảy nhót vài bước rồi lại bay đi.

Có một bà tử không hiểu chuyện chạy đến, hốt hoảng hỏi:
"Thuốc cô nương sao lại ngòi ở đây?"

Đúng vậy, một trăm năm mươi lượng có gom đủ cũng chẳng còn tác dụng gì.

Giờ ta không còn là Thuốc nha đầu nữa, Vương gia đã điếm danh, các quan lớn đã ngắm qua.

Đã trở thành thanh quan Thuốc cô nương.

Ta đột nhiên bật cười, cười đến run rẩy cả người, khiến bà tử kia sợ hãi bỏ chạy.

Vừa cười, nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

Liễu Nương, mẹ, ca ca...

Sao ta, lại càng ngày càng đắt giá thế này?

Ta chuyển vào phòng của Liễu Nương.

Lạc Nương bỏ thêm tiền mua cho ta rất nhiều y phục, tốt hơn hẳn so với các cô nương khác.

Bà ngồi bên cạnh giường ta, nắm lấy tay ta đặt trong lòng bàn tay bà.

Trên mặt Lạc Nương là vẻ mệt mỏi không thể xua tan, bà giao thiệp với các quan lại quyền quý.

Mấy ngày nay bà đã nghĩ ra rất nhiều cách để từ chối những người muốn gặp ta.

"Thước Nhi." Lạc Nương mở lời, "Đừng trách ta."

Ta không trách bà ấy.

Ta biết tất cả đều là do ta tự chuốc họa vào thân, muốn trách thì chỉ có thể trách ý trời trên người.

Vương gia gọi ta, Lạc Nương không thể nói ta là người sắp được chuộc.

Một trăm năm mươi lượng? Còn không đủ cho hần thay yên ngựa.

Người khác có thể bỏ tiền ra chuộc ta, hần có thể mua đứt ta ngay tại chỗ.

Không phải vì thích, chỉ là để mua vui, chứ không thể mất mặt.

Chỉ có một câu thanh quan, cộng thêm Lạc Nương và Tử Huy, Kiều Nương ở bên cạnh nịnh nọt, mới có thể khiến hần không coi ta ra gì.

Đáng lẽ ra ta phải dập đầu lạy Lạc Nương mới phải.

Chương 10: Chương 10

Lạc Nương vén chăn, đưa tay vuốt những sợi tóc lòa xòa trên trán ta ra sau.

Đôi mắt đẹp nhìn ta, hồi lâu sau bà mới nói: "Văn Xuân Lâu, cũng tốt, dù sao cũng coi như là nhà của người."

Đúng vậy, đây là nơi ta lớn lên từ nhỏ.

Kiều Tử cảm thấy có lỗi với ta.

Vò vò chiếc khăn tay, bị các tử muội xô đẩy đến bên cạnh ta.

Nàng ấy vào lâu chưa lâu, vốn là đào hát trong gánh hát, gánh hát hết tiền giải tán, nàng ấy lại bị ông chủ gánh hát bán vào Văn Xuân Lâu, vào là phải tiếp khách ngay.

Tuy nói là người hát khúc, nhưng bình thường lại là một người ít nói, có chút rụt rè.

Nàng ấy nhét vào lòng ta một túi táo mật.

Giọng nói nhỏ như muỗi kêu: "Thước Nhi, ta có lỗi với muội, táo này muội ăn đi."

Ta mỉm cười xoa tay, nhưng vẫn cầm lấy quả táo cắn một miếng lớn.

Đợi ta ăn táo, mọi người mới dám cười thành tiếng, lại chọn mấy chuyện thú vị, người đứng người ngồi trêu đùa ta.

Ta cũng cười theo, căn quả táo rôm rốp.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn ❤️

Đợi tiễn mọi người xong, ở cửa nhìn thấy Lâm Ca Nhi, nụ cười trên mặt vẫn còn nguyên.

Nét mặt Lâm Ca Nhi trầm xuống, khuôn mặt đen nhẻm vì bị bịt kín nên hơi ngả vàng, môi tái nhợt không chút máu.

Hắn năn nỉ Quy Công dìu hắn lên đây.

"Thước Nhi, muội đợi ta, ta khỏe lại sẽ đi làm, rồi chuộc muội ra."

Ta vẫn giữ nguyên nụ cười, trước hết cảm ơn gã ma cô, rồi mới lên tiếng.

"Ca ca, không cần đâu."

"Liễu Nương làm thanh quan bảy năm, nàng ấy còn là con nhà quan, dựa vào cái gì mà ta không làm được?"

Lâm Ca Nhi bướng bỉnh nhìn ta chằm chằm.

Rất lâu sau, hắn mới ử rũ cúi đầu.

Muốn rời đi, đều phải có hai gã trai tráng khiêng.

Hắn bán sức lao động để kiếm sống, mất đi đôi chân, lại thêm bệnh tật, làm sao mà sống nổi.

Ta nhìn theo bóng lưng hắn rời đi.

Trong lòng thâm hạ quyết tâm.

Ca ca, trước kia huynh và mẹ bảo vệ ta, từ nay về sau, để ta nuôi huynh.

Lạc Nương nói ta còn nhỏ, chỉ cho người tiếp tục dạy ta gảy đàn tỳ bà.

Ngoài ra thì cùng các tử muội khác kết bạn đi tiếp khách.

Vốn dĩ danh tiếng của ta sắp qua đi, Nhiếp Chính Vương lại nổi hứng chạy tới đòi Lạc Nương bắt ta hầu rượu.

Lạc Nương không thể từ chối được.

Nhiếp Chính Vương không muốn nghe hát, không muốn đối thơ.

Chuốc ta một bầu rượu, bắt ta ôm một bình sứ trắng, giả làm Quan Âm.

Hắn ta hứng thú vẽ vôi, vẽ ta với hai má ửng hồng không biết bao nhiêu bức.

Lại bắt ta tạo đủ loại tư thế kỳ quái.

Nhiếp Chính Vương thực ra không kính thần phật, cũng không tin Quan Âm.

Đợi đến khi Tử Huy một chén, Lạc Nương một chén... không biết đã chuốc bao nhiêu mới khiến hắn ta say khướt.

Ta mới dám cẩn thận đặt bình sứ xuống.

Lạc Nương đi rồi, Tử Huy vẫn ở lại bên cạnh Vương gia.

Tử Huy là người lẳng lơ đa tình nhất trong lầu, cũng là người có chí khí cao nhất.

Muốn bám lấy Vương gia, có thể vứt bỏ hết mặt mũi mà làm đủ mọi chuyện hoang đường cùng hắn.

Vương gia dường như rất thích bắt ta giả làm Quan Âm đứng bên cạnh nhìn.

Giống như khách của Liễu Nương bắt ta đọc thơ.

Thì ra, bất kể xuất thân cao quý đến đâu, sau lưng đều là những thứ dơ bẩn.

Bóc lớp da người ra, thật khiến người ta buồn nôn.

Tử Huy hẳn là ghét ta.

Nàng ấy khinh thường ta trước kia giả vờ thanh cao đi theo Liễu Nương, lại nghe lời ngon ngọt của Lâm Ca Nhi muốn chạy trốn.

"Chúng ta chính là xuất thân hèn mọn, chỉ cần dính chút bùn đất của Văn Xuân Lô, cả đời này cũng không rửa sạch được."

Nàng ấy căm ghét nốt ruồi son của ta, đôi mắt của ta.

Đội Vương gia ngủ say, ta thu dọn chuẩn bị rời đi, nàng ấy liền chân trần đứng trước mặt ta.

Trên người nàng ấy vẫn còn những vết tích hoan ái loang lổ, dùng hết sức mà móc vào giữa hai lông mày của ta.

"Tổng Thước, người thật sự coi mình là tiên nữ à, dùng ánh mắt thương hại đó nhìn ta, coi chừng ta móc nát đôi mắt này của người!"

Ta biết, chúng ta tuy đã sa chân vào chốn phong trần, phải dựa vào việc bán nụ cười bán thân để kiếm sống.

Nhưng Tử Huy vẫn sẽ phẫn hận vì ta chứng kiến bộ dạng nhếch nhếch hèn mọn của nàng ấy trước mặt Vương gia.

Nàng ấy càng phẫn hận, càng sợ ta quyến rũ Vương gia.

Ngược lại, ta cảm kích nàng ấy ghét ta.

Bởi vì chưa đầy hai tháng, Vương gia đã không cho ta đi giả làm Quan Âm nữa.

Hơn nửa năm trôi qua, thân thể Lâm Ca Nhi vẫn lúc tốt lúc xấu.

Mỗi lần ta gặp hắn, dường như hắn lại gầy đi vài phân.

Thân thể vốn cường tráng như bị rút hết ruột gan, tinh thần và hy vọng đều không còn, chỉ còn lại bộ xương bọc da găng gượng sống qua ngày.

Hắn không muốn ta mời thầy thuốc, nói tốn tiền.

Ta như dâng vật quý mà cân nhắc túi tiền, nói ta rất biết kiếm tiền.

Nhưng sự việc không như ý muốn, những lúc này hắn đều đau khổ nhắm mắt lại.

Cuối cùng, vào đêm giao thừa, Lâm Ca Nhi nói với ta: "Năm mới bình an."

Trong đêm pháo nổ không ngừng ấy.

Một người bò ra khỏi Văn Xuân Lâu.

Ta quỳ xuống bò đến bên chân Lạc Nương, cầu xin bà ấy cùng ta đi tìm ca ca.

Bà ấy đồng ý.

Nhưng mang về lại là một t.h.i t.h.ế lạnh lẽo trong giếng cạn ở ngôi miếu hoang cách đó mười dặm.

Chương 11: Chương 11

Ta tổ chức một tang lễ long trọng cho Lân Ca Nhi.

Chôn hẳn cùng với Thuỷ Bà Tử, hai nắm mồ thấp bé, bao gồm nửa đời vui buồn của ta.

Đoàn người đưa tang đi ngang qua Giả gia.

Lại vừa khéo đụng phải lão thái thái ra ngoài lễ Phật, Giả lão gia cũng đi cùng.

Một nhà bọn họ, ai nấy đều 'từ bi' cả.

Ta rải hết một túi tiền giấy vào trong xe ngựa của bọn họ.

Trong tiếng chửi rủa liên hồi, ta vừa khóc vừa cười, dáng vẻ điên cuồng.

Tiếng khóc tang còn phải lớn hơn, ta phải gào khóc thật lớn.

Để tiễn đưa lão thái thái và Giả lão gia.

Đợi ta mười sáu tuổi, khuôn mặt đã hoàn toàn trở mã.

Lạc Nương trang điểm cho ta, nói đùa rằng mua bảy mươi lượng không lỗ.

Nhưng bà ấy vẫn không để ta một mình tiếp khách.

Bởi vì Vương gia vẫn sẽ đến, bà ấy suy tính đợi cho tin tức lắng xuống.

Ta cũng thấy kỳ lạ, tại sao Lạc Nương lại đối xử tốt với ta như vậy.

Lạc Nương chỉ nói, lúc bằng tuổi ta bà ấy cũng bị bán, mà ta lại trông giống như một người quen cũ.

Người quen cũ là ai, bà ấy không nói.

Năm ta mười bảy tuổi, Nhiếp Chính Vương phạm tội, tiền tài tịch thu được đủ cho dân chúng bàn tán xôn xao một thời gian dài.

Lạc Nương dẫn ta đi xem hẩn diều phố, Tử Huy cũng ưỡn ẹo đi theo.

Vương gia mặc tù phục, vừa bản vừa rách, trứng thối đập vào mặt, lẫn với lá rau chui vào miệng.

Tử Huy nhỏ nước bọt vào hẩn, nói may mà không chuộc nàng ấy.

Nhưng lúc c.h.é.m đầu, thân thể Tử Huy vẫn run rẩy.

Nàng ấy nói là do lần đầu thấy người chết, thật đáng sợ, buồn nôn.

Ta lại nhìn ra, vành mắt nàng ấy hơi ươn ướt.

Dù sao cũng đã theo Vương gia hai năm, cây trâm cài tóc bằng vàng ngọc trên đầu nàng ấy đều là Vương gia tặng.

Cho nên ta nói, các cô nương ở Văn Xuân Lâu đều là người dễ mềm lòng.

Nhưng Tử Huy không phải là kẻ si tình ngốc nghếch, hôm sau đã nằm trong lòng một vị đại nhân khác.

Lạc Nương không chớp mắt chứng kiến toàn bộ quá trình c.h.é.m đầu.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn ❤️

Cho đến khi đám con cháu của Nhiếp Chính Vương phủ bị áp giải lên pháp trường.

Một thiếu niên khoảng mười tuổi, đầu rơi xuống đất, lại lăn về phía bà ấy.

Lạc Nương mới đột nhiên rơi lệ, gục đầu vào vai ta.

Lúc bà ấy trở về, một chân giẫm vào vũng máu, ướt đầm mang theo một đường dấu chân máu.

Hình như, trước kia Lạc Nương từng sinh con.

Cái c.h.ế.t của Vương gia dường như khiến Văn Xuân Lâu vắng vẻ hơn vài ngày.

Nhưng Lạc Nương bận rộn ra vào mấy ngày, đón một nam nhân môi son mặt phấn vào phòng.

Ta nghe bà ấy gọi người đó: "Thôi Công Công."

Lúc tiễn người ra, Lạc Nương cười tươi như hoa, nhân lúc kéo áo nhét một xấp ngân phiếu vào cổ áo Thôi Công Công.

Ta vào lâu đã có thâm niên, trong những lời đồn đại biết được chuyện cũ của Lạc Nương.

Nhưng mỗi lần nói đến một nửa, mọi người đều im bật, như có điều gì không thể nói ra.

Bây giờ nhìn thấy Thôi Công Công.

Mới đoán được điều giữ kín trong miệng, có lẽ là có liên quan đến trong cung.

Không lâu sau, Văn Xuân Lô lại đông khách, hoa thơm cỏ lạ.

Liễu Nương nói ta có thể ra ngoài rồi.

Bây giờ Vương gia không còn, cho dù ta có chấm nốt ruồi son đầy mặt, cũng sẽ không bị người ta để ý.

Vừa hay, ta cũng đã ôn tập xong những cuốn sách mà Liễu Nương để lại.

Lần đầu tiên một mình ngồi cùng những thư sinh đầy miệng "chi hồ giả dã".

Cũng có thể đối đáp được không ít.

Có người khen ta có phong thái của tiểu thư khuê các, muốn cùng ta tâm sự, hỏi ta chuyện quá khứ bi thảm.

Ta cười duyên, thái độ thản nhiên.

"Ta bảy tuổi đã vào Văn Xuân Lô, chưa từng đặt chân vào ngưỡng cửa của thế gia vọng tộc."

Thư sinh ngượng ngùng, đỏ bừng mặt.

Phạt ta uống liền ba chén rượu.

Bọn họ vẫn còn nghèo nàn, không bằng Vương gia, muốn uống, phải uống cả bầu.

Đến khi bọn họ say khướt, lại đòi cầm bút muốn viết thơ lên tường.

Ta vẫn mở to đôi mắt sáng trong, chống cằm cười.

Vào Văn Xuân Lâu, bọn họ phóng đãng, còn hơn cả chúng ta là những cô gái thanh lâu.

Trước mặt người khác lại là những thư sinh, tài tử, tiên sinh đạo mạo.

Quả nhiên, đầu thai là một môn học vấn.

Trong lầu gần đây có một chuyện vui.

Nói rằng Lang Tần được Hoàng thượng sủng ái có thai, là bảo bối mà hần đã mong mỗi mười mấy năm.

Xem ra, là sắp được phong phi.

Ta tuy biết thiên tử và thứ dân cùng vui.

Nhưng, thật sự phải vui đến mức này sao?

Mọi người chỉ là kín đáo trao đổi ánh mắt, nhưng Tử Huy lại có đôi mắt sáng đến đáng sợ.

Ngọn lửa nhỏ trong lòng nàng ấy cháy càng dữ dội hơn.

Ta nghe nha đầu trong phòng nàng ấy khoe khoang.

Nói rằng Tử Huy cô nương mấy ngày nay đã học hỏi được nhiều, có thể đọc thuộc lòng rất nhiều bài thơ.

Lúc rảnh rỗi cũng sẽ bịa vài câu "Thì nhân mạc tiểu trì trung thủy, thiển xử vô phương hữu ngọc long*."

(Thì nhân mạc tiểu trì trung thủy, thiên xử vô phương hữu ngoại long*: Đây có thể là một câu thơ mang hàm ý khuyên răn về việc không nên đánh giá thấp những người hoặc sự vật có vẻ ngoài bình thường nhưng tiềm tàng sức mạnh bên trong.)

Ta và nàng nhìn nhau, vô cùng khâm phục.

Núi cao còn có núi cao hơn, khiến kỹ nữ chúng ta cũng phải không ngừng học hỏi !

Hôm sau, ta liền xin một cây tiêu trúc từ một cô nương giỏi thổi tiêu.

Thổi đến mức nước bọt bay tứ tung, suýt chút nữa thì tắt thở ở trong phòng.

Chương 12: Chương 12

Người của Giáo Phường Ty đến Văn Xuân Lâu.

Nói trong cung có yến tiệc, Thôi Công Công đã tiến cử Văn Xuân Lâu.

Chúng ta cũng được coi là thanh lâu mà các thanh lâu khác ở Kinh thành khó lòng sánh kịp.

Khách khứa chất lượng cao.

Đông gia quan hệ rộng.

Đến cả yến tiệc trong cung cũng có thể dính dáng.

Người của Giáo Phường Ty nói, nếu xuất sắc, có thể được đề bạt lên Giáo Phường Ty.

Các cô nương trong lầu có chí hướng đều cố gắng hết sức tự tiến cử với Lạc Nương.

Tử Huy xinh đẹp, phong thái quyến rũ, có thể coi là đứng đầu trong đám nữ tử.

Lạc Nương có ý nâng đỡ nàng ấy, người đầu tiên được chọn chính là nàng ấy.

Người gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái, Tử Huy gặp ta cũng không còn hắt mặt nữa.

Bởi vì, các nàng đi biểu diễn, ta là người dự bị làm việc vặt.

Lạc Nương nói rõ, không chọn ta lộ diện là vì:

"Đàn tỳ bà của ngươi hai năm nay đã luyện thành, đáng lẽ nên để ngươi đi lộ diện một chút."

"Nhưng Giáo Phưởng Ty có, Văn Xuân Lô chúng ta cũng không thiếu, tính ngươi thẳng thắn, lại dễ bị sai khiến, hà tất phải để ngươi đi vào vũng nước đục."

"Chuyện trước kia gây ra tuy không đáng nhắc tới, nhưng tính ra, ngươi và hoàng gia sợ là bất tự xung khắc."

"Đi mở mang tầm mắt là được rồi."

Ta vui vẻ vô cùng.

Ta còn không bằng dân thường, nhưng lại có cơ hội được nhìn thấy sự khí phái của Tử Cẩm Thành.

Lạc Nương đối xử với ta thật tốt!

Tháng sau, đến ngày vào cung biểu diễn.

Ta cùng các cô nương ngồi xe ngựa, bên ngoài lầu chen chúc những người bán hàng rong và người qua đường xem náo nhiệt.

Đều là những người không có nhiều tiền dư để vào lầu.

Tìm kiếm trong đám người đẹp, Tử Huy được hô hào khá nhiều.

Tháng trước, nàng ấy là hoa khôi.

Nàng ấy héch cằm lên, kiêu ngạo bước lên xe ngựa.

Giống như một con thiên nga xinh đẹp.

Ta ngồi cùng xe với nàng ấy, che miệng mỉm cười.

Nàng ấy xấu hổ, khăn tay đánh vào mặt ta, đôi môi đỏ mọng trề ra, chất vấn ta cười nàng ấy cái gì!

Ta vội vàng xua tay, rứt đầu cầu xin tha thứ.

"Tỷ tỷ tốt, ta không có cười nhạo tỷ, chỉ là thấy tỷ..."

"Thấy ta cái gì! Cần thận lời nói, coi chừng da của người!"

Nàng ấy nhíu mày, ngón tay trắng nõn làm bộ muốn véo tới.

Ta trốn vào góc xe ngựa, co rúm lại, không để nàng ấy thực hiện được.

Tử Huy hất tay, vừa định quay đầu không thèm để ý.

Ta lại thò đầu ra: "Thấy hôm nay tỷ đặc biệt xinh đẹp!"

Tử Huy đỏ mặt, môi mấp máy, dường như là mắng ta đồ lẳng lơ.

Tường cung sâu thẳm.

Một đám người đi theo ma ma, không dám ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Trên đường đi ta chỉ nhìn qua lại gạch lát và đường đá.

Chúng ta làm việc vất vả đồ đơn giản, đứng trong đám cung nữ, chỉ cần không liếc mắt đưa tình ưỡn ẹo, cũng không có gì khác biệt.

Trong điện diễn tập đến khi thái giám thấp đèn.

Ta và Lạc Nương đưa các cô nương qua đó, dừng lại cách chính điện ba mươi mét, liền nghỉ chân.

Thôi Công Công từ hướng Đông Lục Cung chạy tới.

Mặt mày tươi cười, thái độ tốt hơn trước kia rất nhiều, nếp nhăn trên mặt đều rõ ràng.

Ta ngoan ngoãn đứng sau Lạc Nương không xa.

Nghe được vài lời.

"Nương nương cho người..."

"Mọi thứ đều tốt..."

"Thái y đã xem qua... gần đây ho hơi nhiều."

"Nói người hãy bảo trọng."

Lạc Nương thái độ cung kính, không đáp lại nhiều, hành lễ, dẫn ta đến thiên điện.

Căn phòng nhỏ rõ ràng là nơi cung nữ ở.

So với phòng ngủ ở Văn Xuân Lô thì chật hẹp hơn, trên bàn gỗ bày một đĩa hạt dưa, và mấy chén trà men xanh, chế tác bình thường.

Ta suy nghĩ, quý nhân trong cung có lẽ sống xa hoa, người ở dưới vẫn là như vậy.

Chúng ta có thể nghỉ ngơi, cung nữ ma ma lại vẫn phải bận rộn không ngừng.

Thế đạo này, chung quy là số ít người có thể ngạo nghễ tùy hứng.

Lạc Nương vào phòng rót trà, nước trà tràn ra làm bỏng tay.

Vẫn là ta nhắc nhở, bà ấy mới "a" một tiếng, đưa ngón tay lên miệng thổi.

Ta bóc hạt dưa cho bà ấy: "Đông gia, có phải người quá mệt mỏi rồi không?"

Lạc Nương hoàn hồn, nở một nụ cười nhạt: "Đúng vậy, lo lắng cho yến tiệc trong cung không ít."

Bà ấy gắng gượng tinh thần nói với ta vài câu.

Nhưng luôn sẽ không tự chủ được mà thất thân, lảm bảm: "Ta đã tiến cử Tử Huy với Giáo Phưởng Ty, nhưng người ta nói tuổi đã lớn. Không biết nha đầu này trở về sẽ nổi giận đến mức nào."

"Nàng ấy là theo ta từ sớm, người ngoài cuộc thì sáng, nàng ấy lại không nhìn rõ."

"Tử Huy nha đầu kia, cố sống cố c.h.ết muốn chui vào lồng sắt."

"Nàng ấy cũng trách ta, trách ta không cho nàng ấy đi, ngược lại lại đem cơ hội cho người khác..."

Tiếng ta "rắc rắc" bóc hạt dưa đều thả rất nhẹ.

Nhưng vẫn là quấy rầy đến Lạc Nương.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn ❤️

Bà ấy khẽ nhắc ngón tay, ý là không cần bóc nữa, bảo ta tự mình ăn.

Lạc Nương hỏi: "Nếu để người vào cung, người cảm thấy mình có thể làm nên chuyện gì không?"

Ta gãi đầu: "Ý tứ trong lời nói của các quý nhân, ta không hiểu rõ, sợ dễ dàng khiến người ta không vui, ngày mai sẽ trực tiếp đánh ta, thân thể này của ta không chịu được mấy roi, có lẽ sẽ chết."

Chương 13: Chương 13

Lạc Nương mỉm cười, gõ nhẹ vào đầu ta.

"Người còn không lanh lợi sao?"

"Tốt hơn Tử Huy nhiều. Nàng ấy nghĩ rằng trong thâm cung, rơi hai giọt nước mắt, làm nũng vài tiếng, những người đó đều phải thương tiếc nàng ấy à."

"Cũng không trách, nàng ấy xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn, cả khách làng chơi, ai không dễ dàng dành nàng ấy."

"Ở lại Văn Xuân Lâu, ngược lại bớt việc, đợi nàng ấy không muốn làm nữa, ta sẽ nhờ người đổi hộ tịch cho nàng ấy, lại mở một tửu lầu hoặc gì đó, dù sao cũng có một nghề kiếm sống."

"Chỉ là không biết nàng ấy có thể để mắt đến ai, hạng người buôn thúng bán bưng bình thường không lọt vào mắt nàng ấy."

Lạc Nương vốn là đã lo liệu cho nửa đời sau của Tử Huy.

Trong ký ức, Tử Huy hình như chỉ kém Lạc Nương năm tuổi.

Nàng ấy là "lão nhân" không bao giờ hết thời ở trong lầu, bao nhiêu năm nhan sắc không giảm, khách khứa tiếp đón cũng đa phần là những người quyền thế bức người, tốt hơn các tử muội khác gấp trăm ngàn lần.

Bởi vì tính cách nàng ấy hoạt bát, lại thích tranh giành hơn thua.

Người không ưa nàng ấy và người thích nàng ấy đều có thể tranh luận không ngừng.

Trước khi ta làm thanh quan, nàng ấy chỉ cảm thấy ta và Liễu Nương giống nhau giả vờ thanh cao.

Sau khi ta tiếp khách, Lạc Nương lại rất coi trọng ta.

Nàng ấy liền càng không thể dung thứ ta.

Nhưng cũng chỉ là nhiều hơn người khác vài câu chua ngoa, lúc gây chuyện đánh người thì ra tay nặng hơn.

Cho nên ta ngược lại không phải là thật sự ghét nàng ấy.

Trong lâu, ta không có người nào thật sự căm ghét, đều giống nhau, mỗi người đều có một đoạn quá khứ lau nước mắt, nghĩ đến mọi người cùng ở một chỗ, cùng xui xẻo, tâm tư ghen tị liền tắt ngấm.

Ghen tị với ai, chẳng lẽ lại đi ghen tị với khách?

Vậy mới là khiến người ta cười đến vỡ bụng.

Thương cảm còn không kịp.

Ta biết rõ, Tử Huy ghét ta, phần lớn vẫn là ép Lạc Nương phải quan tâm nàng ấy hơn.

Thật ra Lạc Nương đối xử với ai cũng rất tốt.

Bà ấy không phải Bồ Tát, mở thanh lâu không kiếm tiền.

Cho nên có lòng thả ta đi, cũng là phải gom đủ tiền chuộc thân, nhưng tiền đủ, bà ấy nhất định sẽ không ngăn cản.

Lạc Nương đến Văn Xuân Lâu sớm, lúc đó Văn Xuân Lâu còn chưa được như ngày nay.

Nghe nói trước kia, mua cô nương tới, từ nhỏ đã phải tiếp khách, phía sau nuôi một đám tay chân to khỏe, một bạt tai xuống, có thể đánh rụng răng người ta.

Ngay cả Lạc Nương, cũng phải chịu không ít khổ sở.

Một vết sẹo nhạt ở bắp chân bà ấy, chính là lúc nhỏ bị đánh không lành hẳn, bao nhiêu thuốc xóa sẹo, bôi bao nhiêu năm nay, vẫn là không xóa được.

Không hiểu sao, sau này bà chủ lại đổi thành Lạc Nương.

Không khí trong lâu mới khá hơn đôi chút.

Các cô nương tính tình hoạt bát hơn nhiều, tuy vẫn làm cái nghề mặt hạng này, nhưng sau cùng thì cuộc sống riêng tư cũng dễ chịu hơn.

Thật ra có nhiều "người cũ" đã sớm gom đủ tiền chuộc thân.

Không đi, cũng không ráng sức kiếm tiền nữa, tự mình kén chọn vài vị khách quen mà tiếp, trong rương trang điểm vàng bạc châu báu chất đầy.

Dù cho người ngoài có coi thường bọn ta, nhưng trong lâu này chẳng ai dám hé răng nửa lời.

Nghĩ đến đây, ta lại thấy Tử Huy thật hồ đồ.

Tiếng sáo tiêu không ngừng, du dương truyền vào trong phòng.

Lạc Nương nói: "Bọn họ lên rồi."

Tai bà thính lạ thường, đến ta còn chẳng để ý.

Nhưng một lát sau, tiếng nhạc hơi ngừng lại, rồi đột nhiên lại vang lên.

Lạc Nương nhíu mày, đứng cạnh cửa trầm tư.

Có một tiểu thái giám lạ mặt đẩy cửa bước vào, mặt vẫn còn lấm tấm mồ hôi, thấy Lạc Nương liền gọi rối rít.

Hắn nói, là sư phụ của hắn bảo hắn đến.

Phía trước xảy ra chuyện không vui.

Hắn liếc xéo ta không nói rõ, chỉ nói khóc đủ lắm, bảo Lạc Nương đi khuyên.

Lạc Nương đi rồi, trong phòng chỉ còn lại mình ta.

Ta đoán là có ai trong lầu phạm lỗi bị phạt?

Loại người như bọn ta, bị phạt chẳng phải là rơi vào chữ "chết" hay sao, ai còn có thể khóc?

Nghĩ không ra, ta vẫn là không được lành lợi.

Trong phòng chật hẹp, ta buồn bực đến khó chịu, lại thêm mấy chén trà đã uống, càng muốn đi giải quyết.

Ngồi trong phòng không yên, ta lấy hết can đảm đi ra ngoài.

Hỏi cung nữ đang gà gật ở cửa nhà xí ở đâu, cung nữ chỉ một hướng, rồi lại tựa vào cột.

Ta mò mẫm đi qua, lúc quay về lại hơi lạc đường.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn ❤️

Đi loanh quanh trong hoa viên, đến một chỗ núi giả, quen mắt vô cùng.

Dựa vào tảng đá, định bụng nghỉ lấy hơi.

Chợt nghe thấy trong bụi cỏ có tiếng sột soạt.

Ta nín thở, tiếng r3n rĩ thở d ốc kia... sao mà quen tai thế?

Là tiếng h0an ái ở Văn Xuân Lâu nghe đến mòn cả tai.

Ta như bị sét đánh, đây là hoàng cung đấy! Màn trời chiếu đất, uyên ương quần quýt, ta, ta...

Phải mấy cái đầu mới để ta tình cờ bắt gặp chuyện này.

Cho dù là thái giám cung nữ vụng trộm, ta cũng không dây vào nổi.

Cả khuôn mặt ta căng cứng, nhón chân muốn đi, đ.â.m sầm vào một lỗ\|g n.g.ự.c rắn chắc.

Trên nam nhân có mùi trầm hương hòa lẫn mùi rượu.

Cao hơn ta cả một cái đầu, ta ngã vào lòng hắn, hắn đưa tay đỡ lấy vai ta.

"!"

Chương 14: Chương 14

Một bàn tay bịt chặt miệng ta.

Ngẩng đầu lên, trong đêm tối, đôi mắt hấn đen trắng rõ ràng, sâu thẳm vô cùng, mày kiếm mắt sáng, quả là một chàng trai tuần tú hiếm có.

Tuổi không lớn, khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu.

Môi mỏng của hấn mấp máy, ghé tai nói khẽ: "Suýt, thừa dịp chưa bị phát hiện, mau đi thôi."

Lời này nói ra.

Cứ như ta lưu luyến, thích nghe những thanh âm hoan lạc ấy không bằng.

Bước chân hấn rất nhẹ, rõ ràng là một nam nhân cao lớn, nhưng đi lại không hề có tiếng động.

Thậm chí là nửa xách ta lên, cũng giống như xách một túi bánh bao, nhẹ nhàng thoải mái.

Cho đến khi nhìn thấy ánh đèn, hấn mới thả ta ra, lùi lại nửa bước, khách khí nói: "Mạo phạm rồi."

Ta lắc đầu, không mạo phạm, đối với ta có mạo phạm hơn nữa cũng là chuyện thường.

Ánh đèn hắt nghiêng trên mặt hấn, một nửa ẩn trong bóng tối.

Hắn nhìn mặt ta, ánh mắt dừng trên trán ta, lộ ra nụ cười khó hiểu nhưng lại thoáng qua rất nhanh.

"Người là người trong cung?"

Ta nuốt nước bọt mấy lần, mười mấy năm qua đầu óc chưa từng xoay chuyển nhanh như vậy.

Hắn hỏi vậy, chẳng lẽ muốn diệt khẩu ta?

Chuyện vừa rồi có thể coi là bí mật xấu xa trong cung mà.

Ta rút cổ gạt đầu, ra vẻ một cô nương nhà lành nhút nhát lại e thẹn, giả tạo hết sức.

Nhưng nam nhân dường như không có ý định truy cứu.

Gạt đầu với ta: "Người và ta coi như chưa từng gặp mặt, cô nương đừng sợ, không liên lụy đến người đâu."

Ta gạt đầu lia lịa, khẽ nói: "Đa tạ đại nhân."

Xách váy lên như xách cái đầu của mình, không chút lưu tình quay người rời đi.

Tạm biệt quân tử, chỉ mong sau này không còn liên quan.

Khi ta quay về, Lạc Nương đang tìm ta.

Một đám tử muội đứng im như chim cú, không khóc lóc thì cũng mặt không cảm xúc, ngay cả Tử Huy cũng xoắn chặt khăn tay, đốt ngón tay trắng bệch.

Ta nhìn một lượt, không thiếu ai.

May quá, người gặp chuyện không phải người nhà mình.

Lạc Nương mắng ta một trận, hung dữ hơn bình thường nhiều.

Ta không dám cãi lại, cúi đầu lí nhí nghe mắng.

Mãi cho đến khi về lâu, Kiều tử xách một bình rượu, lén cùng một cô nương biểu diễn hôm nay chui vào phòng ta.

Bọn ta chỉ thắp một ngọn đèn dầu bé xíu.

Ta không hiểu gì cả, theo chân làm kẻ trộm ngay trong phòng mình.

Ba người chụm lại một chỗ, đầu kê đầu.

Cô nương kia mở miệng, y như thầy kể chuyện: "Các người đoán xem thế nào?"

Hai cái đầu kê bên lắc lư.

Cô nương nói: "Ta gặp được Lang Tần nương nương."

Yến tiệc tối nay, ngoài Hoàng hậu, Hoàng thượng chỉ dẫn theo Lang Tần tham dự, chỉ cần liếc mắt một cái là biết ai đang được sủng ái.

Vốn dĩ đang biểu diễn rất tốt, trong sảnh nâng chén chúc tụng, vua ta cùng vui.

Nhưng một vị Vương gia là khách quen của Văn Xuân Lâu, nhận ra cô nương quen biết, mắt chuột láo liên, mượn cớ kính rượu lại nói nhìn thấy điệu múa này, nghĩ đến Lang Tần nương nương cũng múa giỏi, đã lâu không được thấy nương nương múa.

Rõ ràng là lời nói xằng bậy, đại bất kính.

Nhưng Hoàng thượng lại không nổi giận, có lẽ cũng là say khướt rồi.

Lang Tần nương nương từ chối mấy lần, nhắc nhở Hoàng thượng mới nhớ ra, nương nương đang mang long thai.

Hoàng thượng vung tay, bảo nương nương đi gảy đàn tỳ bà.

Gảy đàn tỳ bà, không hại thân thể.

Thiên tử một câu chính là thánh chỉ, Lang Tần chỉ có thể ôm đàn tỳ bà xuống gảy.

Mới có chuyện tiếng nhạc vừa ngừng lại vang lên.

Nương nương gảy đàn xong, nói thân thể không khỏe.

Ngoài mặt là đi nghỉ ngơi, thật ra đi trên đường nước mắt đã lăn xuống.

Ba đôi mắt nhìn chăm chăm ngọn nến, nhìn thành ba đôi mắt lé, hồi lâu không nói.

Ta do dự hồi lâu, mới nói: "Ta, ta thấy có công công gọi Đông Gia ra ngoài, nói gì mà khóc, người khóc chẳng lẽ là Lang Tần nương nương?"

Cô nương dường như chỉ chờ ta mở miệng, thở ra một hơi suýt chút nữa thổi tắt ngọn nến.

"Ta biết ngay mà!"

Kiều tử hỏi: "Biết cái gì?"

Cô nương hạ giọng thấp xuống, phải ghé sát đất mới nghe được.

"Các người đến muộn, sau này Lạc Nương nổi giận không cho nói nữa, mới không truyền ra ngoài."

"Lang Tần nương nương, là tỷ tỷ của Lạc Nương."

Ta bịt tai, thở ra một hơi thổi tắt nến.

Kiều tử và cô nương kia liên tục "Ôi chao", hỏi ta làm gì vậy.

Ta buồn bực đáp: "Đông Gia không cho truyền ra ngoài, người đến nói cho bọn ta làm gì!"

Kiều tử đứng một bên im lặng.

Cô nương kia lắp bắp không trả lời được, tức giận dậm chân.

"Đồ đầu gối! Ta thấy các người kín miệng mới nói với các người!"

Nàng ta chỉ vào ta, lại chỉ vào Kiều tử.

"Người! Người! Các người sẽ nói ra ngoài sao?"

Kiều tử xua tay lắc đầu, hận không thể thề thốt, mọi người đều kính trọng Đông Gia.

Ta thở dài: "Bọn ta chắc chắn sẽ không nói, nhưng bên ngoài nếu lại có tin đồn, mũi nhọn chĩa vào người, cho dù tin tức không phải từ bọn ta lộ ra, người có thể phủ sạch quan hệ sao?"

Chuyện này quả thật làm nàng ấy sợ hãi.

"Ai, ai lại đi đồn lung tung chứ... Dù sao..."

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn

Càng nói càng mất tự tin.

"Thôi thôi, coi như ta chưa từng đến đây, các người coi như ta nói nhầm đi."

Kiều tử không dám cùng nàng ấy ra ngoài nữa, sợ lại khơi dậy lòng ham hóng chuyện của nàng ấy, buổi tối cùng ta nằm chung một giường ngủ.

Trước khi ngủ, nàng ấy đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Ghế sát tai ta nói: "Lang Tần nương nương cũng có một nốt ruồi son."

Nếu chuyện này là thật.

Cũng chẳng trách Nhiếp Chính Vương lại chú ý đến ta.

Chương 15: Chương 15

Lý do hắn bị bắt là mưu phản.

Hoàng bào còn treo trên tường nhà, người kể chuyện miêu tả dáng vẻ quỳ xuống cầu xin thảm hại của hắn.

Nói hắn chỉ vào màu vàng sáng nói là màu vàng nhạt, mắt mờ tai điếc.

Hóa ra hắn không chỉ thèm muốn ngôi vua, mà còn tơ tưởng đến phi tần của hoàng thượng.

Gan to bằng trời.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn ❤️

Chuyện trong cung.

Một ngày sau, không ai dám nhắc đến nữa.

Bởi vì Tử Huy không biết bắt được một cô nương "truyền tin đồn" ở đâu.

Cùng nàng ấy đánh nhau từ trên lầu xuống dưới lầu.

Khắp nơi là tóc bị giật đứt.

Cô nương kia mặt sưng vù, trên cổ Tử Huy có thêm một dấu răng đỏ tía.

Cô nương kia nghỉ tiếp khách đã lâu, còn Tử Huy thì mang theo dẫu rằng ấy mà bay lượn khắp sảnh, cứ như đang khoe chiến công hiển hách.

Giờ đây nàng ấy biết đọc thơ, ai thấy mà không khen một câu văn võ song toàn.

Thế lực sau lưng Lạc Nương, chẳng chịt phức tạp, nhưng gỡ ra, sợi dây thô nhất lại buộc chặt vào nơi chí tôn chí quý.

Đây là điều mọi người đều ngầm hiểu.

Chỉ là Nhiếp Chính Vương vừa ngã xuống, những vị quan lớn nhàn rỗi khó tránh khỏi có ý đồ với Văn Xuân Lâu.

Yến tiệc trong cung qua đi chưa được nửa tháng, Văn Xuân Lâu nghênh đón một nhân vật lớn.

Bọn họ nói, người đến là Hữu tướng nghiêm nghị chính trực nhất, Trịnh Thích Đăng.

Đầu đường cuối ngõ đồn khắp, Trịnh tướng xuất thân hàn môn, mười hai tuổi đỗ tú tài, một bài "Thử Hàn Phú" nổi danh kinh thành, sau đó thi đỗ, liên tiếp đỗ đầu ba kỳ thi.

Đúng là "Ý khí kiêu mẫn lộ, an mã quang chiếu trần*", Trịnh Nguyên Lang khi đó mới mười bảy tuổi.

(Ý khí kiêu mẫn lộ, an mã quang chiếu trần*: Ý khí ngút trời, ngựa xe sáng rực đường)

Hắn vừa vào làm quan đã là cận thần của thiên tử, chỉ là Nhiếp Chính Vương quyền hành lấn át, hắn không lộ tài năng, nhưng kẻ thù lớn nhất của hoàng quyền là Nhiếp Chính Vương, đầu có

thể bị chim thối rĩa cho bóng loáng, trong đó có không ít công lao của hấn.

Mà nay Trịnh Thích Đăng được thánh thượng sủng ái, một ngày thăng chín cấp, phong hầu bái tướng cũng mới hai mươi ba tuổi.

Hấn phẩm hạnh cao, là tấm gương của hàn môn và sĩ tử thiên hạ.

Người như vậy, lại muốn đến Văn Xuân Lâu?

Lạc Nương là nhận được tin trước, suy nghĩ một lát, lại đóng cửa một ngày.

Không gọi bọn ta tập duyệt biểu diễn, bọn ta một đám người được rảnh rỗi, hoặc ngồi hoặc nằm, năm ba người chụm lại bám vào lan can lầu hai tán gẫu.

Có người nói Trịnh tướng tướng mạo đường hoàng, là mỹ nam hiếm có trong kinh thành.

Ta: "Nhưng hấn đi lầu xanh."

Có người nói Trịnh tướng văn chương xuất chúng, ngay cả bút tích cũng ngàn vàng khó cầu.

Ta: "Nhưng hấn đi lầu xanh."

Mọi người im lặng không nói, mất hết hứng thú, ánh mắt chuyển sang ta đang dùng thân mình dựa vào lan can chơi.

"Bọn ta nói nhiều như vậy, người chỉ nhớ mỗi việc hôm nay hấn đến uống rượu?"

"Hấn là Trịnh tướng, nhân vật như tiên giáng trần, truyền kỳ trong hàn môn, người không tò mò sao."

Ta nhún vai: "Liễu nương nói với ta, cái gọi là nhà nghèo, lúc sa cơ lỡ vận cũng có thể móc ra mười lượng bạc mua ta từ trong tay cha ta, cho nên ngài ấy có thể đọc sách học chữ, có thể thi khoa cử lấy công danh."

"Chẳng qua là chức cao vọng trọng, tướng mạo xuất chúng, người trẻ tuổi một chút, cởi quần áo ra, chẳng phải cũng chỉ là hai lạng thịt thôi sao."

Giữa thanh thiên bạch nhật, các cô nương đỏ mặt cười âm lên, tranh nhau đòi đánh ta.

Ta vừa trốn vừa xin tha.

Bị ép phải hòa theo nói rất nhiều lời khen ngợi trái lương tâm.

Chạy trốn vào phòng, khóa trái cửa, ta vỗ ngực.

Lắm bầm: "Ta nói đâu có sai."

Trịnh Thích Đăng đến Văn Xuân Lâu, cũng không phô trương, bên cạnh cũng chỉ có một gã sai vặt.

Tuy không có đặc biệt chuẩn bị, nhưng Văn Xuân Lâu chúng ta rất coi trọng đạo đãi khách, ca múa đều không thiếu.

Trịnh Thích Đăng ngồi ngay ngắn như tùng, quả thật phong thái ung dung, Lạc Nương cũng búi tóc, quần áo chỉnh tề, cùng hần đối ẩm thưởng trà.

Ta cũng đã trưởng thành, không giống như lúc nhỏ thích hóng chuyện.

Vốn không quan tâm đến hần, hần vào lâu ta vẫn yên ổn trang điểm trên lầu hai.

Tử Huy đối với hần cũng không hề hứng thú, ngay cả biểu diễn cũng không tham gia.

Hỏi nàng ấy tại sao.

Tử Huy nhướng mày: "Liếc mắt đưa tình cho kẻ mù xem, nhìn dáng vẻ này cũng không giống người biết thương hoa tiếc ngọc."

Ta cười ngây ngô, sợ là Lạc Nương đã dặn dò nàng ấy mấy lần phải an phận.

Hôm nay là ta độc tấu, vừa lên sân khấu, nhìn rõ mặt người ngồi dưới, đàn tỳ bà liền lạc nhịp.

Người này... lại là nam nhân gặp ở trong cung hôm đó?

Hắn nghe tiếng đàn mà ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên mặt ta, khẽ cười nói mấy câu với Lạc Nương.

Lạc Nương hơi nhú mày, vẫn là vẫy tay bảo ta xuống.

Vũ nhạc phía sau tiếp tục.

Ta ngồi đối diện Trịnh Thích Đăng.

Hắn rót trà cho ta, ý tứ sâu xa: "Trong cung quả thật hiếm thấy người xinh đẹp như vậy."

Lạc Nương nghiêng đầu nhìn ta, trên mặt viết đầy vẻ khó hiểu về việc chúng ta quen biết.

Ta khẽ lắc đầu.

Chỉ có thể nói hai lần gặp mặt, đều không được đứng đắn.

Ta cứ thấy đại nhân vật nói chuyện đều đ.â.m chọc.

Những văn nhân này càng như vậy.

Nghe nửa ngày ta mới hiểu, thật ra chính là Trịnh Thích Đăng có hứng thú với Văn Xuân Lôu, hắn có thể giúp Văn Xuân Lôu

giải quyết chuyện, nhưng Lạc Nương phải làm cho hắn một vài chuyện "nhỏ nhất không đáng kể".

Văn Xuân Lâu người đến người đi, không ai không phải là quan lại quyền quý, dò la tin tức vô cùng dễ dàng.

Chương 16: Chương 16

Lạc Nương hào phóng, nhấp trà đáp: "Nay thái bình thịnh thế, kinh thành dưới chân thiên tử ai lại rảnh rỗi vô công rồi nghề đến tìm Văn Xuân Lâu gây phiền phức, Trịnh tướng thương xót kẻ nghèo khó, ý tốt Lạc Nương xin nhận."

Trịnh Thích Đăng không nói, bàn tay đặt trên bàn giơ lên, khẽ nâng cằm ta.

Ánh mắt hần sâu thẳm, ngay cả dã tâm bùng bùng cũng che giấu rất tốt.

Trả lời một đấng hỏi một nẻo: "Nốt ruồi của cô nương mọc đẹp, giống như có phúc, Lạc Nương người thấy thế nào?"

Lạc Nương cắn chặt răng, mấy lần khước miệng giật giật mới cười ra tiếng.

"Nốt ruồi đẹp, nhưng nha đầu phúc mỏng, nếu không sao lại vào Văn Xuân Lâu."

"Ồ?" Trịnh Thích Đăng cười, nhìn ta hỏi, "Trong Văn Xuân Lâu không phải không có chim sẻ Quan Âm bay ra, sao không thể là nàng ấy?"

Ngón tay hần rất lạnh, đè trên cổ họng ta, vô cùng khó chịu, nhưng ta không thể biểu lộ mảy may, còn phải cười thật xinh đẹp.

Lạc Nương: "Quan Âm chỉ có một."

Trịnh Thích Đăng đầy ảm ý: "Quả thật chỉ có thể có một."

Hắn buông ta ra, thấp giọng nói một câu xin lỗi có vẻ rất chân thành.

Lạc Nương bị hắn làm cho trong lòng thấp thỏm, giọng nói căng thẳng: "Đại nhân, có phải nghe được tin đồn gì không?"

"Nương nương nàng ấy..."

Giọng Trịnh Thích Đăng trong trẻo: "Nàng ấy thế nào, người hắn là rõ hơn ta."

"Vị kia lại là tính tình gì, hai tỷ muội các người cũng rõ ràng như nhau."

Lạ thật, chỉ có ta là không rõ ràng.

Liếc mắt nhìn tiểu tư đứng đó, hy vọng hắn cũng ngu ngốc như ta, không để ta một mình đứng ngồi không yên.

Lạc Nương rút cuộc cũng nhượng bộ.

Bằng chứng chính là, nàng ấy khom người cáo lui, bảo ta thay tướng gia rót trà trò chuyện.

Trịnh Thích Đăng vốn dĩ quy củ như thoát khỏi dây cương, phóng túng hẳn lên, sai tiểu tư ra ngoài, tự mình nghiêng người, để ta dựa vào lòng hắn.

"Tên gì?"

"Tổng Thước."

"Thước Nương à..."

Hơi thở nóng rực của hắn phả vào cổ ta.

Ta thấy nhột, vội vàng nghiêng người về phía bàn, bóc quýt cho hắn.

Hầu hạ người phải tỉ mỉ, ta đem gân trắng đều bóc sạch, đút vào miệng ngài ấy.

"Tướng gia, nô tỳ đút cho ngài."

Hắn mỉm cười, ăn cả tay ta, môi cũng ấm áp, răng khể chạm qua đầu ngón tay ta.

Ta nhìn hắn, lả lơ lên cũng có nét phong tình riêng.

Thật ra bọn ta chọn khách, cũng thích chọn người đẹp, như vậy coi như bọn ta lời.

Người xấu xí, lời trêu ghẹo đều phải cân nhắc, không thể chọc vào lòng tự trọng của người ta.

Bởi vậy, lúc này ta cười cũng đặc biệt chân thành.

Nhưng chờ đến khi Trịnh Thích Đăng ôm ta đi lên phòng ngủ lầu hai, ta không cười nổi nữa.

Trước kia tiếp khách, chưa từng qua đêm.

Hai mắt ta đảo loạn, tìm Lạc Nương.

Còn chưa tìm được người, tay Trịnh Thích Đăng đã xoay mặt ta lại, cười tủm tỉm.

"Lạc Nương không nói cho nàng biết, từ nay về sau nàng chỉ cần đi theo ta sao?"

Ta hỏi: "Tướng gia muốn chuộc ta?"

Trong lòng n.g.ụ.c Trịnh Thích Đăng rung lên một tiếng cười, dường như kinh ngạc vì sao ta có thể hỏi ra vấn đề hoang đường như vậy.

"Thước Nương tuyệt sắc, nếu chỉ vào phủ Trịnh gia mới khiến người ta tiếc nuối."

Thật là một câu tiếc nuối.

Nhưng nghe xong ta lại yên tâm.

Hai chữ "chuộc thân" này, trong quá khứ xuất hiện quá nhiều lần, lần nào cũng không có kết cục tốt đẹp.

Đến nỗi, nhắc đến nó trong lòng dâng lên nỗi lo còn lớn hơn niềm vui.

"Tướng gia đã thành gia chưa?"

"Chưa từng."

Ta cười: "Nếu tướng gia chưa cưới thê mà đã đòi chuộc thân cho ta, e rằng các tiểu thư khuê các khắp kinh thành này đều phải tiếc thay cho tướng gia mất thôi."

"Tướng gia tài mạo song toàn, Thước Nương được kê cận bên người đã là phúc phận tày trời rồi."

Trịnh Thích Đăng đẩy cửa phòng, liếc nhìn ta một cái: "Miệng lưỡi thì ngọt xót, nhưng toàn nói dối."

Ta lén bĩu môi, đây gọi là "kỹ năng nghề nghiệp" đó nha.

Trịnh Thích Đăng vào phòng ta ngủ.

Thật sự chỉ là ngủ thôi.

Ta định thay y phục cho hắn, lại bị bàn tay to lớn của hắn nắm gọn.

Ánh mắt hắn sâu thẳm, không hề có chút tình ý nào, dịu dàng nói: "Không cần nàng hầu hạ, ngủ đi."

Hai chúng ta nằm ngay đơ trên giường, đây là lần đầu tiên ta nằm cạnh nam nhân đó, trong đầu toàn là mấy cảnh tượng hồi trước hay thấy trong phòng máy cô nương, m.á.u "ham học" nổi lên, cứ nghĩ mãi không biết có phải mình làm gì chưa tốt không.

Càng nghĩ, lại càng táy máy tay chân.

Cuối cùng vẫn là Trịnh Thích Đăng ôm gọn ta vào lòng, giọng nói trong trẻo: "Đừng nghịch nữa, hôm nay ta không muốn động vào nàng."

Haizz, sao không nói sớm.

Sáng hôm sau, lúc ta tỉnh dậy thì hắn đã đi rồi.

Các cô nương tổ chức nghi thức treo áo cho ta, nào là đốt pháo, nào là phát tiền thưởng.

Ta ngật ngừng muốn nói lại thôi, nghĩ đến chuyện đêm qua mình sờ soạng cả buổi mà Trịnh Thích Đăng chẳng có tí phản ứng nào, đành nuốt ngược lời định nói vào trong.

Tướng gia như vậy, chắc là có bệnh khó nói rồi.

Kỹ nữ như chúng ta, lúc nào cũng phải tâm lý một chút, thôi bỏ đi, cũng đâu phải chưa từng gặp mấy gã "ngoài mạnh trong yếu" bao giờ.

Tiếc cho tướng gia có cái mã đẹp như vậy.

Chỉ có Tử Huy, cứ như mèo đánh hơi quanh cổ ta.

Bĩu môi khinh bỉ nhìn ta: "Nha đầu này, chẳng được cái tích sự gì."

Nhưng nàng ấy vẫn đưa cho ta một phong bao dày cộp, cầm lên thấy cũng nặng tay lắm.

Ta hớn hở ra mặt, cả ngày ở trong phòng đếm tiền.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn

Thành tâm niệm một câu "A Di Đà Phật" cho tướng gia, mong bệnh của tướng gia mau khỏi, ít nhất sau này cưới thê tử khỏi bị chê.

Chương 17: Chương 17

Trịnh Thích Đăng đến Văn Xuân Lâu cực kỳ thường xuyên.

Có khi đi một mình, có khi đi cùng với mấy người bạn làm quan.

Trước mặt người khác thì tỏ ra cực kỳ thân mật với ta, ăn cơm là phải đút, uống rượu xong là phải "trộm hương".

Người ta trêu hấn, nói rằng Tế tướng Trịnh thất thế rồi, cuối cùng cũng biết thế nào là "hồng tỵ thêm hương".

Hấn không hề phản bác, cười như một gã trai tân lần đầu nếm mùi hoan lạc.

Quá khứ của Trịnh Thích Đăng kín kẽ đến mức không thể chê vào đâu được, đến Văn Xuân Lâu tìm vui, trong mắt người khác mới không bị coi là khác thường.

Chuyện phong lưu của tướng gia, truyền đến tận trong cung.

Thậm chí còn kinh động đến Thôi Công Công.

Ông ta đến Văn Xuân Lâu, nói là thay Bộ Hạ xem xem, cô nương nào lại lọt vào mắt xanh của vị tướng gia mắt cao hơn đầu kia.

Nếu không phải chúng ta trong sạch, ta còn tưởng thật là Trịnh Thích Đăng mê đắm ta rồi.

Có lẽ là gặp nhau lâu rồi, ôm ôm ấp ấp thành quen.

Một đêm nọ uống hơi nhiều rượu, Trịnh Thích Đăng bảo ta gảy đàn tỳ bà trong lòng hắn, toàn là mấy khúc đàn không quen.

Hắn tai thính mắt tinh, sai một nốt nhạc thôi, là lại "chỉnh" ta một lần.

Trong lúc ma sát cọ quẹt, ta bỗng giật mình vì cảm giác khác lạ.

Hoảng hốt quay đầu lại, bắt gặp dục vọng trong mắt hắn.

Đàn tỳ bà rơi xuống đất, ta định nhặt lên, lại bị Trịnh Thích Đăng giữ chặt trong lòng, hắn hôn rất vội vàng, chẳng có chút kỹ thuật nào.

Giọng khàn đặc nói: "Lát nữa ta đền cho nàng cây đàn tốt hơn, Thước Nương, chỉ cần để tâm đến ta thôi có được không?"

Ánh trăng ngoài cửa sổ sáng trong, càng làm nổi bật khuôn mặt ngọc ngà của hắn.

Ta ngượng ngùng đáp lời, khẽ hôn lên môi hắn hai cái.

Tướng gia trước kia chắc chỉ mài dùi mài kinh sử, đối với chuyện nam nữ không được rành rẽ cho lắm, khiến trán hắn lấm tấm mồ hôi, chưa nếm được mùi hoan lạc, thấy ta đau đớn, lại nói một câu xin lỗi.

Ta cố gắng đè hắn xuống dưới.

Chết tiệt, còn chẳng bằng những gì mà ta biết.

Đến nửa đêm, ta mệt lả nằm vật ra gối, tướng gia mới "thông suốt".

"Ăn quen bén mùi" đè người ta hết lần này đến lần khác.

Ta chưa từng nếm trải mùi vị tình yêu, Trịnh Thích Đăng là nam nhân đầu tiên sớm tối ở bên ta, tuy rằng trong lòng đối với

hắn luôn thấp thỏm bất an, nhưng ít nhất đêm đó, ta không hề che giấu rung động trong lòng.

Chỉ tạm thời ném hết chuyện cũ ra sau đầu trong đêm đó.

Làm một kẻ phàm tục hồ đồ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, đầu óc choáng váng, cố gắng ngồi dậy thôi cũng thấy tốn sức.

Lạc Nương dẫn Tử Huy vào phòng.

Ngay bên giường, xót xa đút cho ta một bát thuốc.

Lạc Nương nói, các tử muội trong lầu đều phải uống.

Ta không từ chối, hai tay bưng bát thuốc tu ừng ực, nuốt xuống mà đắng đến chảy nước mắt.

Là Lạc Nương quan tâm, hay là Trịnh Thích Đăng dặn dò, đối với ta, đều không quan trọng.

Ở chung nửa năm, ta và Trịnh Thích Đăng cực kỳ thân thiết.

Hắn quả thực là người học rộng, biết ta có một hòm sách.

Nửa đêm, cùng ta "đốt nến đàm đạo".

Chúng ta ngồi đối diện nhau, hắn xem mấy cuốn truyện ta giấu, ta xem cuốn "Sử Thông" hắn tặng.

Nếu ta đọc không hiểu, hắn sẽ đi tới, cúi người xuống sau lưng ta, bên tai toàn là giọng nói trong trẻo của hắn giải thích cho ta.

Tình cảm dâng trào, ánh nến chập chờn.

Ta chỉ cần nghiêng đầu, là có thể cùng hắn "tâm đầu ý hợp" trao nhau một nụ hôn triền miên.

Thậm chí còn có nhiều chuyện để nói hơn, hỏi ta chuyện trước kia, ta lựa ra vài chuyện thú vị, không bao giờ kể về những chuyện buồn phiền.

Có một lần động tình, hắn gọi ta là "Quan Âm nô".

Đầu ngón tay ta lạnh toát, giả vờ vịn vẹo cầu xin, nước mắt chảy dài.

Cầu xin hắn, gọi ta là Tống Thước.

Sau đó mới biết, hoàng đế chuyên sủng ái Lang Tần, vì nương nương có nốt ruồi son trên trán, nên việc điếm nốt ruồi Quan Âm từng có một thời gian thịnh hành trong dân gian.

Về phần Lang Tần, Lạc Nương từng kéo ta ra một góc, nhờ ta nhân lúc không ai để ý hỏi Trịnh Thích Đăng một chút.

Thôi Công Công ít khi đến, tin tức mang đến cho bà ấy đều là nương nương thân thể khỏe mạnh, sắp được phong phi rồi.

Nhưng Lạc Nương vẫn không yên tâm.

Ta mà moi được tin từ miệng Trịnh Thích Đăng, là chuyện không tưởng.

Ánh mắt hắn sắc như dao, chỉ một động tác chột dạ của ta cũng không thoát khỏi mắt hắn.

Chi bằng cứ hỏi thẳng, hỏi thẳng chuyện của Lang Tần.

"Không được tốt lắm, từ sau chuyện ở buổi yến tiệc trong cung, ngày nào cũng phải uống thuốc để cố giữ thai."

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn ❤️

"Tại sao lại bắt Lang Tần nướng nướng biểu diễn ở buổi yến tiệc trong cung?"

Trịnh Thích Đăng nhìn ta đầy ẩn ý, không tin là ta thật sự không hiểu nguyên do.

Nhưng hắn vẫn giải thích cho ta nghe.

"Vì Lang Tần xuất thân từ Văn Xuân Lôu."

Lang Tần xuất thân từ Văn Xuân Lôu, là tử muội ruột với Lạc Nương.

Hai người cùng bị bán vào Văn Xuân Lôu, mười hai tuổi đã trở thành hoa khôi, lại có mỹ danh "Tịnh Đế Liên"

Khi đó hoàng đế còn chưa lên ngôi, tiên hoàng bệnh nặng, Nhiếp Chính Vương nắm giữ triều chính.

Ông ta dẫn đứa cháu trai chưa từng trải sự đời đi dạo thanh lâu.

Đúng lúc gặp "Tịnh Đế Liên" mở màn đấu giá.

Vương gia thấy Tiểu Thái Tử cứ dán mắt vào hai tử muội, liền vung tiền như rác mua được cả hai.

Thái Tử có được Lang Tần.

Vương gia ôm Lạc Nương về.

Thái Tử thật sự yêu Lang Tần say đắm, quấn lầy Vương gia đòi đến Văn Xuân Lôu.

Thậm chí còn từng muốn chuộc Lang Tần ra khỏi lầu, nhưng bị Vương gia ngăn lại, nói ông ta mới cưới Thái Tử Phi, làm như

vậy sẽ bị người ta dị nghị.

Đợi Thái Tử Phi trở thành Hoàng Hậu, sinh được đích trưởng tử, hoàng đế mới cho người rước Lang Tần vào cung.

Lang Tần vào cung với thân phận là biểu muội xa của Vương Phi Nhiếp Chính Vương.

Nhưng quan lại trong triều, các phi tần trong cung, ai mà không biết nàng ấy xuất thân từ thanh lâu.

Người đời đều đồn, Lang Tần được sủng ái.

Nhưng sau khi vào cung, bà ấy đã phải chịu những tội gì, không ai hỏi, cũng không ai quan tâm.

Chương 18: Chương 18

Ta đem những lời này nói lại y nguyên cho Lạc Nương.

Lạc Nương ngày thường hỉ nộ không lộ ra ngoài, cũng phải lấy ngón tay che miệng, cả chiếc khăn ướt đẫm mà vẫn không ngăn được nước mắt.

Bà ấy buồn bã rời đi, miệng lẩm bậm ba chữ.

"Không xong rồi."

Trong lòng ta cũng trở nên hoang vu theo, nhìn người qua lại ngoài cửa sổ.

Chỉ cảm thấy trống rỗng, không tìm được điểm tựa.

Hoàng đế yêu Lang Tần như vậy.

Đến cuối cùng, vẫn chỉ coi bà ấy như một món đồ chơi, có thể đem xuất thân quá khứ của bà ấy ra làm trò cười cùng với đám quý tộc.

Cho dù là Lang Tần thân thể không tốt.

Hoàng đế cũng chỉ nghĩ đến việc mời thái y cho bà ấy, kê thêm thuốc.

Chẳng hề nghĩ đến việc trừng trị tên Vương gia gây chuyện kia, càng không hề nghĩ đến việc đầu đuôi chuyện này có phải là do chính mình gây ra hay không.

Thật là...

Trăm mối tơ lòng vương vấn mãi, lạnh ấm riêng hay, ai thấu ai.

Sau đó mưa liên tục mấy ngày.

Nhìn là biết sắp sang thu rồi.

Văn Xuân Lâu khổ sở vì cái nóng lâu ngày, cuối cùng cũng đón được một chuyện vui.

Kiều Tỹ sắp gả đi rồi.

Phu quân của nàng ấy là sư huynh hồi trước ở trong gánh hát, người cũng tuấn tú, nghe nói gánh hát sụp đổ rồi hẳn phải lưu lạc qua nhiều gánh hát, năm ngoái cuối cùng cũng hát ra được chút tiếng tăm, tự mình đứng ra, tìm lại những huynh đệ tỹ muội thất lạc, tự mình làm chủ gánh hát.

Chỉ có Kiều Tỹ, là hẳn mang một hòm sính lễ, kèn trống rộn ràng đến Văn Xuân Lâu.

Người ngoài xem náo nhiệt chỉ trở, hẳn hoàn toàn không quan tâm.

Vào trong là tìm Kiều Tỹ.

Kiều Tỹ được chúng ta vây quanh đi ra, người run rẩy vì xúc động.

Không biết chủ gánh hát trước kia đã nói lấp, hay là bây giờ mới mắc phải tật nói lấp.

Mở miệng lấp ba lấp bấp: "Kiều muội, ta, ta bây giờ đã có một gánh hát riêng, còn, còn có cả nha hoàn bà tử đều mua rồi, ta, ta vô dụng, để muội phải chịu khổ, chịu khổ rồi!"

"Trước kia ta không đến... vì không muốn làm kẻ chỉ một đêm xuân bên muội. Nhưng giờ ta... ta đã đến, ta... ta muốn cưới muội làm chính thê!"

Hắn hỏi: "Kiều muội, muội có còn nguyện ý gả cho ta không, ta đem sính lễ đến, đến rồi, nguyện ý hay không nguyện ý đều, đều cho muội."

"Ta, ta không có mặt mũi, đến hôm nay mới, mới dám đến."

Kiều Tỷ ở giữa đám người, tiến lên một bước nhỏ.

Bỗng nhiên cả khuôn mặt đỏ bừng như ráng chiều, khóc như mưa như gió, còn chưa đi được bao xa, lại quay lại ngã vào lòng ta, run rẩy dữ dội.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn

Mặt của chủ gánh hát đang đỏ như tôm luộc bỗng chốc trắng bệch.

Cúi đầu tưởng Kiều Tỷ cự tuyệt.

Nhưng ta hiểu, Kiều Tỷ là vui quá mà khóc, vừa ôm Kiều Tỷ vừa phải gọi hắn lên.

"Tỷ ấy đồng ý! Tỷ ấy đồng ý!"

Chủ gánh hát như được tiếp thêm tiên khí, vén áo chạy lên, liền một mạch mấy bậc thang.

Đứng giữa chúng ta, đưa tay ra định đỡ Kiều Tỷ, tay lơ lửng giữa không trung không dám lại gần.

Vẫn là Tử Huy không nhìn nổi nữa, kéo mạnh Kiều Tỷ đẩy vào lòng người ta.

"Lẳng nhà lẳng nhằng! Phiền phức!"

Hai người cuối cùng cũng ôm được nhau, các tử muội đồng thanh reo hò.

Ngay cả Lạc Nương trên mặt cũng nở nụ cười chân thành.

Trước kia chuộc thân, phần lớn đều bị rước về làm thiếp, làm lẽ, lặn lội đi cửa sau, bây giờ chủ gánh hát lại muốn cưới hỏi đàng hoàng, rước Kiều Ty về làm phu nhân, đúng là lần đầu tiên, không có quy củ nào để mà làm theo.

Kiều Ty không có nhà, cha mẹ đều mất, Lạc Nương vốn định thuê cho nàng ấy một căn nhà, tạm thời coi như nhà.

Nhưng Kiều Ty lắc đầu, nắm tay hẩn, nhìn nhau, hai người quỳ xuống trước mặt Lạc Nương.

Kiều Ty: "Đông gia, trước kia ta bị bán vào đây, người và các tử muội đều xem ta như người nhà, chăm sóc ta đến tận hôm nay, để ta vẫn còn có được hình hài trọn vẹn, ta đã coi người như mẹ ruột mà hiếu kính."

"Đều nói đừng quên nơi mình đến, ta đã là người của Văn Xuân Lâu, cũng không muốn nói gì đến chuyện 'làm lại cuộc đời', coi quá khứ ở đây là vết nhơ."

Nàng ấy trù mển nhìn chủ gánh hát, lại nói: "Chúng ta đều làm những nghề mặt hạn, cho dù có làm phu nhân, bà chủ, cũng không phải là người trong sạch gì, không cần phải trốn trốn tránh tránh, như thể mình dơ bẩn lắm vậy."

"Hẩn đã có thể mang sính lễ đến Văn Xuân Lâu, chúng ta bàn bạc chuyện xuất giá cũng là từ Văn Xuân Lâu mà ra."

Chủ gánh hát không dám không nghe theo Kiều Ty, liên tục gật đầu, đập đầu với Lạc Nương ba cái thật mạnh.

"Ta dám xông pha bên ngoài, là biết Đông gia người tốt, không hành hạ ép buộc các cô nương, nhưng chậm trễ lâu như vậy, ta có lỗi với Kiều muội, nàng ấy coi người như mẹ, ta cũng mặt dày cầu xin người, lúc bái đường ngồi ở trên cao, để cho hai đứa mồ côi chúng ta có cha mẹ mà bái lạy."

Lạc Nương đỡ hai người dậy, cười đồng ý.

Hôn lễ được tổ chức náo nhiệt, cả Văn Xuân Lâu đều treo lụa đỏ, khắp nơi dán chữ hỷ, các cô nương muốn góp sức, tranh nhau biểu diễn.

Ngay cả ta cũng không ngoại lệ, mọi người đều muốn "hưởng ké" chút may mắn.

Ngày đó vừa khéo, đúng lúc Trịnh Thích Đăng nghỉ ngơi có thời gian, tiện đường ghé qua bị ta kéo vào uống rượu mừng.

Chủ gánh hát từng trải, từng có một lần gặp mặt Trịnh Thích Đăng ở nhà quan lại.

Lúc mời rượu nhìn thấy người, vội vàng muốn bái lạy.

Vẫn là Trịnh Thích Đăng ra hiệu cho tên sai vặt, kéo người ta dậy, nói ngày vui, hẳn không có chuẩn bị gì.

"Mượn tạm" của ta một phong bao lì xì, bỏ thêm ngân phiếu vào trong.

"Đây là quà mừng của ta và Thuộc Nương, chúc hai người đầu bạc răng long."

Hắn vừa dứt lời, những người cùng bàn liền ồ lên.

Ta giả vờ uống rượu, che giấu sự thật là mặt mình đang đỏ bừng.

Đêm đó, Trịnh Thích Đăng ở lại qua đêm.

Tử lượng của chúng ta đều tốt, lần này lại bị không khí vui vẻ "hun" cho mặt mày ửng hồng.

Chương 19: Chương 19

Một đêm hoang đường quá mức.

Trịnh Thích Đăng hành sự trở nên ngang ngược, ôm, bế, thật chẳng khác nào một gã vô lại lêu lổng.

Cứ ép người ta phải nói thích thật nhiều lần.

Đến lúc "giải tỏa", hắn cắn vào vành tai ta, gọi hai chữ "Thước Nương" đầy tình ý.

Ta nước mắt lưng tròng, cắn mạnh vào n.g.ụ.c hắn ta.

Trịnh Thích Đăng đau "hít" một tiếng.

Ta trách hắn làm càn, cũng như những người khác coi thường ta.

Hắn buồn cười, vừa hôn vừa dỗ dành, nói: "Thước Nương, ta đối xử với nàng còn chưa đủ tốt sao?"

Tốt, hắn đối xử với ta, coi như là tốt.

Trong lúc chao đảo, ta liếc thấy ai đó dán chữ hỷ lên cửa phòng.

Đỏ chói cả mắt.

Ta càng nhìn, mắt càng hoa cả lên.

Sắp đến Trung Thu.

Tên sai vật Trịnh gia thay mặt đại nhân nhà hấn mang bánh trung thu đến cho ta.

Nói là quà trong cung ban thưởng.

Ta thấy tinh xảo cũng thích, tiện miệng hỏi đại nhân nhà hấn sao nhiều ngày không thấy bóng dáng.

Tên sai vật gãi tai gãi đầu, nửa ngày không trả lời được, chạy mất hút.

Ta nhún vai, xách một hộp bánh trung thu lên lầu, vừa khéo gặp Lạc Nương tiễn Thôi Công Công đi.

Bà ấy ngẩng đầu nhìn ta, ra hiệu cho ta đi theo tiễn.

Đến cửa, Thôi Công Công trước khi lên xe nói với Lạc Nương: "Người phải chuẩn bị trước đi, đồ nướng nướng đưa cho người nhớ phải cất kỹ."

Nói xong lại chuyển ánh mắt về phía ta và hộp bánh trung thu trong tay ta.

Ông ta cười nói: "Bánh trung thu trong cung ban thưởng hiếm có, Trịnh tướng quân có lòng rồi."

Trong lòng ta chấn động, cúi đầu càng thấp.

Lạc Nương dẫn ta vào tận trong phòng.

Trên bàn bày một hộp gỗ tử đàn, sắc mặt Lạc Nương lạnh lùng, ôm hộp vào lòng vuốt ve hồi lâu, lại đặt vào trong tủ khóa lại.

Bà ấy mời ta ngồi, hỏi: "Trịnh tướng quân có phải lâu rồi không đến không?"

Ta gật đầu.

Lạc Nương nhếch mép cười mỉa mai, nhìn ta với ánh mắt vô cùng thương cảm.

Ta bối rối cúi đầu, cứ cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra.

"Người thấy Trịnh tướng quân thế nào?"

Ta không dám nói bừa, mở miệng toàn nói tốt.

"Tốt sao? Tốt đến mức khiến người mê muội rồi à?"

Ta kinh hãi: "Đông gia, Đông gia, ta là làm sai chuyện gì rồi sao?"

Giọng Lạc Nương vẫn nhẹ nhàng, toát ra vẻ mệt mỏi, nắm lấy tay ta nói: "Thước nha đầu, trước kia ta nói người lanh lợi, nhưng mới phát hiện ra người đối với chuyện tình cảm lại không hề thông suốt."

Ta mờ mịt, lắp bắp cầu xin Lạc Nương nói rõ.

"Ngày Kiều Ty thành hôn, ta thấy người vui mừng quá mức."

Ta biện bạch: "Ta và Kiều Ty quan hệ tốt, ty ấy tìm được người tốt, ta vui mừng thay cho ty ấy mà thôi."

Lạc Nương cong môi: "Người đến Văn Xuân Lâu cũng gần mười năm rồi, gặp qua người và việc cũng không ít, nhưng tính ra được may mắn như Kiều Ty, đừng nói là người, ngay cả ta cũng chỉ thấy có một người này."

Bà ấy hồi tưởng lại: "Người là biết chuyện của Lang Tần nương nương, nhưng Trịnh tướng quân có lẽ không nói cho người biết, ngày ty ấy được rước vào cung, trên dưới Văn Xuân Lâu gần năm mươi người một đêm mất mạng, ta và Tử Huy là nương nương liều mạng che chắn trước mặt, mới may mắn sống sót."

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn ❤️

Tỷ ấy yêu hẳn, yêu đến mức gánh trên lưng bao nhiêu mạng người, nhưng ra đi hơn hai mươi năm, vẫn không rửa sạch được vết nhơ thanh lâu, hẳn ta chỉ có thể nâng niu tỷ ấy như món đồ chơi trong lòng bàn tay mà thôi."

"Trịnh tướng đối với người, so với Bộ hạ đối với Lang tâu, thì thế nào?"

Ta cúi đầu, cả trái tim nặng trĩu rơi xuống đáy giếng.

Mở miệng đã thấy khó khăn: "Tất nhiên không bằng Bộ hạ đối tốt với nương nương."

Tay Lạc nương vuốt ve mặt ta, dịu dàng đến mức khiến người ta muốn khóc.

"Thước nha đầu, Trịnh tướng sắp thành hôn rồi."

"Tỉnh mộng rồi, mau trở về đi."

Ta không biết mình đã về phòng bằng cách nào.

Hộp bánh trung thu cũng không đặt vững, vừa buông tay đã rơi xuống đất, mấy chiếc bánh xinh xắn văng tung tóe, chỉ một va chạm nhẹ đã vỡ vụn.

Dính bụi rồi, sao ăn được nữa.

Ta thất thần ngồi xuống ghế, ngẩn ngơ nhìn đồng bánh trung thu trên mặt đất.

Trong đầu thoáng qua rất nhiều khoảnh khắc ở bên Trịnh Thích Đăng, không thể phủ nhận, rất nhiều lúc...

Đã từng rung động.

Khi ân ái, những lời yêu thương, thật giả lẫn lộn.

Nhưng ngay sau đó, gương mặt của Thủy bà tử, Liễu nương, Lân ca nhi hiện lên trong đầu ta.

Ánh mắt họ nhìn ta đầy trách móc.

Như thế muốn nói, người đã chứng kiến bi kịch của chúng ta, nhưng vẫn sa vào vũng lầy sao?

Ta rất muốn nói, không, ta sợ, ta không dám hy vọng gì cả.

Nhưng trái tim như bị đ.â.m mạnh mấy nhất.

Nói ta đã từng rung động một chút, chính là tội lỗi!

Chính là si tâm vọng tưởng!

Giờ đây, Trịnh Thích Đăng sắp thành thân.

Nghe nói đã sớm cầu hôn con gái của Lại bộ Thượng thư, nhưng hoàng đế mãi không cho phép, cho đến khi hấn lui tới thanh lâu, ồn ào khắp kinh thành.

Trịnh Thích Đăng lại cầu thân bị từ chối, hoàng đế coi trọng Trịnh tướng nhất, phát tay áo, se duyên cho hai người.

Lễ vật đưa đến nhà Lại bộ Thượng thư vào đúng ngày Kiều tử thành hôn.

Hấn thật biết chọn đường, không sợ tân nương nghe tin mà đau lòng.

Ta cúi xuống nhặt từng chiếc bánh trung thu lên, trên khuôn mặt ảm đạm dần nở nụ cười.

Như vậy mới đúng.

Như vậy, mới là bộ mặt thường ngày của Văn Xuân Lâu.

Chương 20: Chương 20

Ngày Trịnh Thích Đăng thành thân, vừa hay là Trung thu, song hỷ lâm môn.

Ta ngồi bên cửa sổ ăn hạt dưa, nhìn người ta bày hàng ngoài lầu.

Phòng hướng về phía nam, tầm nhìn rất tốt, mở cửa sổ có thể ngắm nhìn toàn cảnh phố dài.

Trong đám đông, ta liếc thấy một bóng người quen thuộc.

Mặc áo ngắn, dắt một con lừa, trên xe gỗ là một nữ nhân, trong lòng ôm một bé gái tóc tết đuôi sam.

Ta bật dậy, nửa người nhô ra ngoài cửa sổ.

Đó là... cha mẹ sao?

Cả nhà ba người dừng lại trước quầy bán bánh nướng, bé gái nắm lấy áo mẹ, chỉ vào quầy bánh nũng nịu.

Mẹ gạt tay con bé xuống, nhìn động tác là bảo cha đi.

Nhưng cha cười hiền hậu, không biết nói gì, đỡ mẹ vỗ mạnh vào lưng hẳn một cái.

Cha lấy tiền đồng từ trong áo ra, từng đồng từng đồng đếm rồi đưa cho người bán hàng.

Chiếc bánh nướng to hơn mặt, cha xé làm đôi.

Một nửa nhét vào lòng mẹ, một nửa đặt vào tay con bé.

Người bán hàng chỉ về phía xa nói gì đó với cha, khiến cha giật mình.

Cả nhà ba người vừa nói vừa cười, dắt xe lừa dần biến mất khỏi tầm mắt ta.

Nhìn hướng họ đi, chính là nhà của Trịnh Thích Đăng.

Hôm nay hẳn thành hôn, đang phát tiền mừng ở bên ngoài.

Có lẽ họ cũng đến để lấy may?

Ánh mắt ta dán chặt vào họ, miệng mở ra, nhưng cổ họng nghẹn lại, không thể thốt ra một tiếng.

Chợt nhớ ra, ngày bị bán cho kẻ buôn người, hình như cũng là Trung thu?

Ta hít sâu một hơi, rụt người vào trong phòng, đóng cửa sổ lại.

Bánh trung thu Trịnh Thích Đăng tặng, ta vẫn chưa ăn.

Ta thèm đến phát điên, chọn ra một chiếc còn nguyên vẹn.

Để mấy ngày, đã sớm biến chất.

Ta nuốt chửng, nghẹn đến mức nôn khan ra nước mắt.

Khi tế trăng, mọi người đều nói năm nay trăng rất tròn.

Sẽ là một năm tốt lành.

Nghe nói Lang tần nương nương sinh được một công chúa, lại được phong làm phi.

Hoàng đế bãi triều ba ngày, nói là quá vui mừng, muốn ở bên tiểu công chúa.

Lạc nương buồn bã không vui, nhốt mình trong phòng cả ngày, ta và Tử Huy thay phiên nhau đi qua nhìn ngó, chỉ nghe thấy tiếng nước nổ bên trong.

Cùng lúc đó, Lạc nương buông tay làm chưởng quỹ.

Để ta và Tử Huy cùng nhau thương lượng xử lý công việc trong lầu.

Chúng ta đột nhiên gánh vác trọng trách, bận rộn tối tăm mặt mũi, Tử Huy ở dưới lầu tiếp khách, ta ở trên lầu xử lý việc lớn nhỏ, may mà không xảy ra sai sót.

Cũng là ngày thứ tư hoàng đế lâm triều trở lại.

Ta ở góc cửa sau, nhìn thấy Lạc nương đốt giấy.

Bà mặc một bộ đồ trắng, bóng lưng tiêu điều, tóc dài xõa xuống, đuôi tóc buộc bằng một dải vải bố.

Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của bà, thấp thoáng thấy vết nước mắt ngoằn ngoèo.

Cảnh này, chẳng phải là tế người c.h.ết sao?

Con người ta co rút lại, trong lòng đã hiểu rõ, lùi lại một bước nhỏ, cảm thấy không nên phá vỡ chuyện này.

Lạc nương nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn lại, cười thê lương: "Thước nhi, người qua đây."

Ta do dự bước tới, đứng không được, đành quỳ xuống cùng bà.

Vừa rồi đứng xa, đối diện với Lạc nương mới phát hiện, giữa lông mày bà có thêm một nốt ruồi son.

Trong ánh lửa bập bùng, nàng giống như Lạc nương, nhưng nhìn lại không giống lắm.

Lạc nương đưa cho ta một xấp giấy vàng, ta nhận lấy đốt cùng bà.

Bà nói: "Ta và tử tử tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu, mẹ sinh ta xong thì tắt thở, đến c.h.ết cũng không để lại cho cha một đứa con trai, cha giận mẹ, đối với tử muội chúng ta cũng là đánh chửi không ngừng."

"Tử tử đối với ta mà nói, cũng coi như là nửa người mẹ."

"Năm ta bảy tuổi, trong làng mai mối cho cha, là một quả phụ ở thôn bên, điều kiện duy nhất là sinh lễ phải đưa cho cha mẹ nàng ta năm lạng bạc, cha không có tiền, liền bán chúng ta vào Văn Xuân Lâu trong đêm."

"Tử tử thông minh, thậm chí ở làng còn theo thư sinh học chữ, còn ta chỉ có thể nhặt nhạnh kiến thức, nhờ phúc của tử ấy, tử ấy gảy đàn tỳ bà, ta liền múa, bởi vì lông mày và mắt rất giống nhau, tú bà nói với bên ngoài chúng ta là sinh đôi, lấy cái tên 'Tịnh Đế Liên' cho may mắn."

"Đừng nói hoàng thượng yêu tử ấy, ngay cả Vương gia ban đầu cũng muốn chọn tử ấy."

"Tử tử vào cung rồi, ta đi theo Vương gia, hẳn bắt ta học theo tử tử, dáng điệu, thậm chí cả tỳ bà đều phải học cho tinh."

"Nhưng ta không oán, học theo tử tử ta cam tâm tình nguyện."

"Bây giờ..." Lạc nương thêm giấy vào đồng lửa, ngọn lửa suýt cháy lên ngón tay bà, "Bây giờ tử tử đi rồi, người giống tử tử nhất trên đời này chỉ có ta."

Bà đột nhiên quay đầu, nhìn ta khẽ nói: "Cũng không phải, từ ngày ta mua người ta đã phát hiện, mắt người và tử ấy rất giống nhau, lại đều có một nốt ruồi Quan Âm."

"Nói ra, vì ba phần giống này, ta vừa không muốn mua người, lại sợ người đến nơi tội tệ hơn chịu khổ."

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn ❤️

"Thủy bà tử, Lân ca nhi, họ đều là người tốt bụng, chăm sóc người, ta rất yên tâm."

"Nhưng bệnh điên của Thủy bà tử không chữa được, không thể dạy người học hành, vừa hay Liễu nương vào lầu, ta nghĩ để người theo nàng ấy cũng tốt, ít nhất không phải là kẻ mù chữ, chỉ biết giặt giũ quần áo, làm sao gánh nước không tốn sức."

"Nhưng Liễu nương c.h.ế.t rồi, người lại bị Vương gia để ý, giống như tử tử của ta, mệnh số quá nhiều trắc trở, ta không can thiệp được."

"Nhưng ta lại nghĩ, vận mệnh đã định không thể tránh, ta liền trông chừng cẩn thận, để người giống như Tử Huy, sống tự do tự tại, không bị bắt nạt, tính tình mài giữa kiên cường khéo léo một chút, tuổi tác lớn hơn, ta thêm tiền cho người đi mua nhà mở cửa hàng."

"Ta kiến thức nông cạn, kết cục tốt nhất duy nhất có thể nghĩ đến, chính là có một mái nhà, có một nghề kiếm sống, luôn cảm thấy người còn nhỏ, thả người ra ngoài sẽ đi sai đường, phải giữ các người thật chặt."

"Sao giữ mãi giữ mãi, giữ đến bây giờ, mọi thứ đều thay đổi rồi?"

"Thôi công công truyền lời cho ta, nói tử tử cảm thấy đại hạn sắp đến, gửi cho ta rất nhiều đồ, bao gồm cả tâm phúc và tai mắt của

tử ấy trong cung, đều giao cho ta."

"Ta nói một câu đại nghịch bất đạo, vị ở trên kia là một kẻ điên thực sự."

"Hắn ta vừa yêu tử tử, lại vừa coi thường tử ấy, sỉ nhục tử ấy, giày vò tử ấy đến chết, lại níu kéo không buông, nào là mời đại vu, nào là mời Lạt Ma, muốn dùng mạng người kéo dài tuổi thọ cho tử ấy."

"Tử tử của ta là mặt Bồ Tát, lòng Bồ Tát, sớm đã c.h.ết lạng khi năm mươi mạng người m.á.u me đầm đìa bày ra trước mặt, vốn định đưa Tử Huy vào cung, cũng nhét cho ta, không mang theo."

"Mạng người làm sao có thể kéo dài tuổi thọ cho tử ấy?"

"Đã định là phải chết, hắn ta lại nhớ đến ta."

"Ta và tử tử là 'Tịnh Đế Liên', hắn ta không muốn chấp nhận tử tử chết, vậy ta phải thay tử tử sống."

"Có được cơ hội này, đều nhờ vị Vương gia c.h.ết không nhắm mắt kia của chúng ta, luôn nói trước mặt hoàng thượng, ta giống tử tử đến mức nào, cố ý k1ch thích hoàng thượng đấy, vị kia nhớ kỹ lắm."

Chương 21: Chương 21

Ta nghe mà mặt mày sợ hãi, lại vô cùng lo lắng.

Lo lắng Lạc nương vào cung tiên đồ khó đoán, lại sợ hãi thảm án Văn Xuân Lâu năm xưa tái diễn.

Lạc nương lúc này nắm chặt cánh tay ta, từng chữ từng chữ nói: "Ngày mai, Văn Xuân Lâu sẽ không còn Lạc nương nữa, người hãy nhớ kỹ, Văn Xuân Lâu cháy lớn, thiêu rụi chính là Lạc nương."

Bà nói từng chữ, mắt chảy huyết lệ: "Đây là kết cục tốt nhất ta cầu xin Trịnh tướng! Vừa vào thâm cung, ta và các người muốn liên lạc khó như lên trời, những người ta quen biết Tử Huy đều biết, từ nay về sau, người và Tử Huy chính là đồng gia mới của Văn Xuân Lâu!"

Ta bị bóp đến đau thấu xương, đau đến tận linh hồn, ghi nhớ tất cả những lời Lạc nương nói hôm nay.

Khó khăn hỏi một câu: "Vậy Tử Huy..."

Lạc nương ngắt lời: "Nàng không biết, cũng không thể biết, nàng không có tâm tư kín đáo như người, không giấu được chuyện, sợ ta còn chưa đi, nàng đã khóc lóc âm ỉ, đi tìm tử tử của ta trước."

Lạc nương buông tay, một nắm giấy vàng cháy sạch, bà lau khô nước mắt, kéo ta đứng dậy.

Ánh lửa càng ngày càng tối, cuối cùng chỉ còn những tia lửa nhỏ xíu giã giụa.

Trong bóng tối, ta nghe Lạc nương hét lần này đến lần khác bắt ta hứa với bà.

"Thay ta chăm sóc tốt Văn Xuân Lâu, được không?"

Ta gật đầu, Lạc nương không hài lòng, lại bắt ta lặp lại lời thề.

"Ta nhất định sẽ chăm sóc tốt Văn Xuân Lâu!"

Lạc nương cuối cùng cũng cười, bà bảo ta đang kinh hồn bạt vía về trước.

Phía sau ta.

Lạc nương nói: "Thước nhi, xin lỗi người."

"Nếu gặp chuyện ngoài ý muốn, hãy tìm Trịnh Thích Đăng."

Đêm hôm sau, phòng Lạc nương bốc cháy.

Cháy liền ba gian phòng, đờ đập tắt được, bên trong chỉ còn một t.h.i t.h.ế cháy đen.

Tử Huy khóc ngất đi, rồi tự mình tỉnh lại.

Vùng vẫy thoát khỏi mọi người, bò đến bên cạnh thi thể, bới tung khuôn mặt không còn nguyên vẹn để nhìn.

Người khác đến khuyên nàng, Tử Huy hét lớn: "Không phải, đây không phải Lạc nương!"

Ánh mắt cầu xin của nàng lần lượt rơi vào tất cả mọi người, lẩm bẩm: "Tin ta đi, bà ấy không phải Lạc nương..."

Ta lao tới bịt miệng nàng lại.

Tử Huy cắn vào lòng bàn tay ta, sức lực rất lớn, chưa kịp để ta kêu lên, đã thấy m.á.u chảy ra.

Ta gồng hết sức lực, ôm chặt Tử Huy vào lòng.

"Bà ấy là Lạc nương, bị cháy đen rồi, Tử Huy, người không nhận ra mà thôi."

"Tử Huy đừng ồn ào nữa, để Lạc nương yên nghỉ đi."

Tử Huy sốt cao không hạ, trong mơ đều gọi Lạc nương.

Văn Xuân Lô đóng cửa nửa tháng, sửa sang lại, đợi đến khi mở cửa lại, Tử Huy dường như đã ổn.

Nhưng nàng tin chắc Lạc nương chưa chết.

Nàng nhờ người đi tìm, nói là có kẻ gian bắt cóc Lạc nương, nàng mời một người ta liền đuổi một người, sau đó Tử Huy không nghe được tin tức gì.

Bắt đầu cầu xin thần phật, hễ có thời gian liền đến miếu.

Cầu Bồ Tát trả Lạc nương lại cho nàng.

Sau đó Bồ Tát cũng không có tác dụng, nàng đập nát tượng Bồ Tát của Văn Xuân Lô, cùng với một tượng Quan Công.

Nói họ là những thứ vô dụng!

May mắn thay, mọi thứ đều có trật tự, Văn Xuân Lô lại mở cửa.

Ngày hôm đó khách khứa đầy nhà, người đến người đi tấp nập.

Ta học theo dáng vẻ của Lạc nương, cùng khách khứa uống rượu mua vui, vừa rót rượu cho một vị đại nhân, có một gã chạy bàn

đến nhắc ta.

"Trịnh tướng đến rồi."

Động tác trên tay ta khựng lại, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, lâu ngày không gặp, Trịnh Thích Đăng vẫn phong độ tuấn lãng.

Hắn trong biển người chuẩn xác khóa chặt ánh mắt vào ta.

Ta nở nụ cười, phần nhiều là quyến rũ động lòng người, trong ánh mắt còn có chút oán hận chờ mong tình lang.

"Trịnh lang, bỏ rơi nô tỳ ở Văn Xuân Lâu, khiến người ta nhớ nhung."

Ta thấy nụ cười của Trịnh Thích Đăng thu lại thành một đường mỏng.

Vì vậy ta cười càng tươi hơn.

Đêm đó, hầu hạ Trịnh Thích Đăng đi ngủ.

Hắn ôm ta vào lòng, muốn ta gối đầu lên n.g.ụ.c hắn.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn ❤️

Ta nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ đó, từng tiếng từng tiếng vào tai.

Hắn cúi đầu, hơi thở ấm áp phủ vào trán ta, ta nghe hắn trầm giọng nói: "Nàng là thật nhớ ta, hay là thật oán ta?"

Ta vòng tay qua cổ hắn, dâng lên một nụ hôn.

Như là từng chữ thật lòng: "Đương nhiên là nhớ chàng."

Trịnh Thích Đăng cười khẽ: "Vậy là oán ta."

Ta làm nũng, đẩy hẳn ra lăn vào góc, làm bộ giận dỗi: "Đã biết ta oán chàng, còn hỏi nhiều."

Trịnh Thích Đăng không đến bắt ta.

Chỉ nói: "Ta bây giờ chẳng phải đến để chống lưng cho nàng sao, Tiểu Đông Gia."

Sau đó cũng không nói gì.

Ta nghe tiếng thở đều đặn của hẳn, cả đêm không hề mở mắt, cũng cả đêm không hề ngủ.

Trước kia lấy hư tình che giấu chân ý, quá non nớt, khiến người ta nhìn thấu.

Mà nay, thật giả khó phân biệt, vẫn là tiến bộ rất nhiều.

Hôm sau, hầu hạ Trịnh Thích Đăng rời giường, trước khi đi hẳn đặt một nụ hôn lên môi ta.

Ý vị sâu xa nói: "Tiểu Đông Gia, đừng để ta thất vọng."

Sau đó, đúng vào kỳ thi mùa thu, các sĩ tử từ khắp nơi đổ về kinh thành.

Văn Xuân Lâu bị mùi chua của thư sinh ướp đến ngấm, chỉ trong vài ngày, thơ từ về các cô nương của Văn Xuân Lâu đã được truyền tụng.

Có thể nói là hoa tươi gấm vóc, lửa cháy dầu sôi.

Tử Huy muốn thừa thắng xông lên, bàn bạc tổ chức thi hội, mở tiệc chiêu đãi các tài tử.

Trong lòng ta có chút bất an, luôn cảm thấy không yên tâm.

Nhưng các tỷ muội đều đồng ý, thêm vào đó Tử Huy là người có tính cách mạnh mẽ, chỉ có thể đồng ý.

Chương 22: Chương 22

Thi hội do Tử Huy toàn quyền xử lý, gần đây ta không được khỏe, ăn không ngon, nên không can thiệp quá nhiều.

Văn Xuân Lâu trước đây đã từng tổ chức hoạt động, mọi người đều quen đường quen ngõ.

Thi hội được tổ chức long trọng, khiến Văn Xuân Lâu ở kinh thành nổi bật vô song, mỗi ngày khách khứa như muốn đập đổ ngưỡng cửa.

Cùng với đó Tử Huy mặt mày rạng rỡ, đi lại đều ung dung.

Ta lại ở trong phòng nôn đến trời đất quay cuồng.

Tử Huy đi ngang qua, lại quay lại.

Lạnh lùng nói một câu: "Người nôn như vậy, có khi nào là có thai rồi không."

Nàng nói xong liền đi, để ta ở trong phòng như bị sét đánh.

Vội vàng sai người đi mời đại phu, lại không yên tâm, dặn bà tử cẩn thận, tránh người.

Bà tử đồng ý, nhưng lang trung mời đến lại là một người lạ mặt.

Hắn bắt mạch, râu dê rung rung, mở miệng chúc mừng, nói ta đã có thai hai tháng.

Ta bảo người thưởng tiền, khách khí tiễn hẳn ra ngoài.

Đợi đến khi một mình, ta lại hai tay chống trán, cảm thấy không thở nổi.

Hồi tưởng lại, mỗi lần ta đều uống canh tránh thai rất tích cực.

Còn có thể sót cái gì được chứ?

Trong đầu ta người đầu tiên nghĩ đến không phải Trịnh Thích Đăng, mà là Lạc nương.

Nghĩ đến cảnh bà giẫm lên vũng máu, từng bước từng bước rời xa chiếc đầu người đang lăn đến.

Ta thấp thỏm không yên, ôm bụng như muốn nó đến muộn một chút.

Mấy ngày liền.

Ta vẫn chưa quyết định, là nói cho Trịnh Thích Đăng hay là lặng lẽ phá bỏ đứa bé.

Càng không dám suy đoán ý tứ của Trịnh Thích Đăng.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn ❤️

Thật ra trong lòng vẫn còn chút vương vấn, giữ lại đứa bé để bầu bạn có lẽ cũng tốt, nhưng Văn Xuân Lâu nào phải nơi nuôi trẻ, giao cho Trịnh Thích Đăng ư...

Nó rời xa mẹ ruột, chắc gì đã được đối xử tử tế.

Từ đầu đến cuối, ta chưa từng nghĩ đến việc Trịnh Thích Đăng có cưới mình vì đứa bé hay không. Chuyện như vậy, nếu xảy ra mới thật nhục cười.

Nhưng còn chưa kịp đưa ra quyết định, thì cửa phòng đã bị hai bà tử đập tung trong đêm.

Khi bị ấn quỳ xuống đất, ta mới hốt hoảng nhìn thấy một nữ tử đứng ở cửa.

Người đó vừa nhìn đã biết là khuê nữ nhà quyền quý, cây quạt tròn che khuất nửa khuôn mặt, chỉ thấy rõ sự ghét bỏ lộ ra trong ánh mắt.

"Là nàng ta à?" Người phụ nữ hỏi.

Bà tử bóp chặt mặt ta, cho người phụ nữ kia xem: "Chính là nàng ta, có nốt ruồi, không sai!"

Nữ nhân đó gạt đầu, bà tử đứng chờ bên ngoài liền bưng một bát thuốc đen nâu bước vào. Bà ta đi nhanh, thuốc sánh ra vài giọt rơi xuống đất, ta dường như nghe thấy tiếng kêu thảm thiết trong khoảnh khắc thuốc chạm nền.

Mặt ta trắng bệch, tóc tai bị giật rối tung, so với vị phu nhân kia, thật thảm hại biết bao.

Mấy lần muốn giơ tay, đều bị bà ta bẻ xuống, đến cả cơ hội mở miệng cũng không có.

Vẫn là nữ nhân kia lên tiếng, bảo người thả ta ra.

Nàng ta hỏi: "Người muốn nói gì? Chẳng lẽ mang thai nghiệt chủng còn muốn sinh ra? Hy vọng dùng đứa bé để uy hiếp, để tướng gia rước người vào cửa à?"

Ta vỗ vỗ váy áo, chống tay xuống đất từ từ đứng dậy.

Nhận lấy bát thuốc, uống cạn một hơi, cười úp ngược bát cho nữ nhân kia xem.

"Phu nhân, nô tỳ không dám trèo cao, cũng xin phu nhân yên tâm."

Thuốc vừa đắng vừa chát, nuốt vào như nuốt kim, cào xé cổ họng, ta cố nén cơn buồn nôn, mặt không đổi sắc ngồi xuống giường, làm tư thế cung tiễn.

"Thuốc cũng đã uống rồi, phu nhân và hạ nhân của người hãy rời đi, Văn Xuân Lô của chúng ta là chốn thấp hèn, không đáng để chân ngọc của phu nhân bước vào, Thước Nương không để phu nhân phải bận tâm, phu nhân cũng đừng làm phiền Văn Xuân Lô làm ăn."

Nữ nhân kia hừ lạnh, đến mắng người cũng chỉ biết một câu: "Đồ vô liêm sỉ."

Ta cười tươi, thản nhiên nhận lấy câu nói đó.

Làm cái nghề này, kẻ biết liêm sỉ đã sớm thắt cổ từ lâu rồi.

Nàng ta như đ.á.m vào bông, phẩy tay áo bỏ đi, bà tử kia trước khi đi còn nhổ nước bọt đầy khinh miệt.

Bên ngoài rất ít người đứng hóng chuyện, ta đoán là Tử Huy đã ngăn lại.

Đợi người đi hẳn, ta đã đau đến mức không giữ nổi nụ cười, ngũ tạng lục phủ như bị nghiền nát, tan thành một vũng máu, nhỏ giọt xuống giữa hai chân, váy, quần đều bị m.á.u loang thành từng đóa hoa đỏ thẫm.

Ta lảo đảo đứng dậy, từ từ bước về phía trước, mỗi bước chân in một dấu máu.

Cho đến khi đi đến cửa, mới thấy thầy lang mà Tử Huy vội vàng mời đến, là người quen của y quán thường trực đêm ở Văn Xuân Lô.

Tử Huy mặt mày lo lắng, muốn mắng mà không thốt nên lời, nửa ôm nửa dìu ta lên giường.

Giận dỗi trách móc: "Đã thành cái dạng này rồi, còn đóng cửa làm gì không biết?"

Ta mặt trắng bệch, không nói nên lời, vỗ vỗ tay nàng ấy, muốn nàng ấy yên tâm.

Thầy lang châm cứu cho ta, lại bảo Tử Huy đi xem thuốc đã sắc xong chưa, mang đến cho ta uống.

Đợi Tử Huy đi rồi, thầy lang cầm bút kê đơn.

Ta yếu ớt hỏi: "Tiên sinh, mấy ngày trước có người của Văn Xuân Lâu đến mời ngài không?"

Thầy lang lắc đầu, sau đó suy nghĩ một lát lại gật đầu: "Nhớ là có một bà tử đến, mời Tiết tiên sinh đi, nhưng chưa được nửa khắc, Tiết tiên sinh đã tự mình trở về."

Ông ta còn muốn nói rõ hơn, nhưng ta lại xua tay.

Ôm bụng, cuộn tròn trên giường.

Không biết có phải do quá đau không, nước mắt lại trào ra, đọng thành vũng nhỏ.

Trong lòng ta buồn bã vô hạn, Trịnh Thích Đăng ơi Trịnh Thích Đăng, ngoài miệng thì nói không phải, nhưng trong lòng vẫn coi thường, khinh rẻ ta.

Người cần gì phải làm vậy, vừa đối thầy lang, vừa ngầm đồng ý cho phu nhân đến Văn Xuân Lâu làm loạn.

Chắc chắn rằng ta sẽ giữ lại đứa bé, phá hoại hạnh phúc phu thê của người, hủy hoại tiền đồ rộng mở của người sao?

Càng nghĩ càng thấy nực cười, ta khẽ nói: "Vậy thì Tống Thước... vẫn phải tạ ơn tướng gia ban thưởng thôi."

Chương 23: Chương 23

Ta phá bỏ thai nhi, tỉnh tỉnh mê mê rất lâu.

Mơ hồ hình như có gặp Trịnh Thích Đăng, hấn đứng bên giường ta, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt sâu thẳm.

Ta mở miệng muốn nói, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống.

Tướng gia vẫn là khách làng chơi, nhưng ta đang bệnh, ít lời thôi vậy.

Sau đó hấn rời đi, để lại chiếc vòng mã não mà ta từng nói thích, đặc biệt là sau khi biết ta hôn mê bất tỉnh, còn sai tên sai vật đổi thầy lang của Văn Xuân Lôu, mời đại phu nổi tiếng hơn đến.

Khiến ta trong mơ cũng cảm nhận được nỗi lòng của Lang Tân nương nương trước kia.

Trong giấc mơ, chập chờn gặp rất nhiều người.

Thuỷ Bà Tử trẻ lại, không tết tóc đuôi sam gọi Khải Lang nữa, mà hầm cho ta một nồi canh gà, bung lên bàn, nóng đến nhe răng trợn mắt, hai tay véo lấy tai.

Lân Ca Nhi dáng vẻ nhanh nhẹn, bước vào phòng không hề khập khiễng, nhìn trang phục sang trọng, không giống người làm công việc nặng nhọc, ngược lại giống một lão gia, huynh ấy đến sờ trán xem ta có sốt không.

Thuỷ Bà Tử đẩy huynh ấy ra, nói: "Tay con lạnh, đừng làm nha đầu bị cóng."

Lân Ca Nhi ngượng ngừng thu tay lại, khuôn mặt đen sạm ửng đỏ, xoa xoa lòng bàn tay rồi mới đặt tay lên lại: "Không lạnh nữa, sờ còn thấy ấm."

Thuỷ Bà Tử mặt mày trách móc: "Ai bảo con dẫn nó đi dạo hội chùa ăn uống lung tung, làm nó đau bụng cả đêm, lớn từng này rồi còn không để ta yên."

Lân Ca Nhi không nói gì, cúi đầu càng thấp.

Thuỷ Bà Tử hỏi hôm nay cửa hàng của huynh ấy buôn bán thế nào, Lân Ca Nhi trả lời rất đơn giản.

Trong lúc nói chuyện, một đôi phu thê bước vào, chấp tay xin lỗi Thuỷ Bà Tử.

Giọng nam nhân quen thuộc, nói: "Đa tạ thăm thăm, chúng ta bận tối mắt tối mũi trong trang trại, ây da, đây là lê đúng mùa, chúng ta đã chọn một giỏ, thăm và Lân Ca Nhi ăn đi."

Là giọng của cha, ta kinh ngạc, muốn đứng dậy nhìn, nhưng làm thế nào cũng không cử động được.

Thuỷ Bà Tử nói: "Có gì mà phải cảm ơn, hàng xóm láng giềng, ta coi Thước nha đầu như con gái ruột, đừng nói là chăm sóc nó một đêm, chăm sóc cả ngày cả đêm ta cũng bằng lòng."

Từ khi nào, Thuỷ Bà Tử là hàng xóm của ta?

Lại thấy một nữ nhân ngồi xuống bên giường ta, bà ấy đắp chăn cho ta, ta mới nhìn rõ, là mẹ ta.

Bà ấy dịu dàng như trong ký ức, dỗ dành trẻ con vỗ vỗ ta, bất lực nói: "Con bé này, gặp ác mộng à? Nhăn nhó thành mặt mướp

đăng rồi."

Thuỷ Bà Tử nói đùa: "Có lẽ là mơ thấy Liễu cô nương kiểm tra bài, không trả lời được bị đánh vào tay."

Lời vừa dứt, ngoài cửa truyền đến tiếng cười, giọng Liễu Nương trong trẻo dễ nghe, giống hệt như trong ký ức xa xôi.

"Thuỷ thẩm lại nói xấu con rồi, Thước nha đầu hiếu học, chưa từng bị đánh."

"Đúng vậy, chỉ có Tử Huy mới bị đánh, ba ngày hai bữa trèo tường ra ngoài xem khỉ diễn trò, có ra dáng gì đâu."

Đây là giọng của Lạc Nương.

Ngay sau đó là một giọng nói không quen.

"Thôi nào, Tử Huy cũng không phải ngày nào cũng nghịch ngợm, muội cứ nói nàng ấy, coi chừng nàng ấy không chơi với muội nữa đấy."

Lạc Nương làm nũng: "Tỷ tỷ, tỷ cứ chiều hư nàng đi!"

Tỷ tỷ... Đó là Lang Tần nương nương...

Ta càng lúc càng choáng váng, nghe họ nói gì mà Văn Xuân Lâu, nhưng Văn Xuân Lâu này là một khách điểm, họ muốn mời gánh hát đến hát, đào hát nổi tiếng Kiều tử cũng đến, nói Kiều tử sinh được một bé gái xinh xắn, đáng yêu, khiến cha nó mừng rỡ vô cùng.

Mẹ hỏi Lạc Nương tỷ muội chuyện hôn sự.

Thuỷ Bà Tử đỡ lời cho họ, nói thẳng thừng rằng lo lắng nhiều như vậy, chi bằng quan tâm xem nha đầu nhà mình khi nào hạ sốt.

Ta càng lúc càng không phân biệt được mình đang ở đâu, chỉ là đặc biệt tham luyến những giọng nói này, những tiếng cười nói này, những hơi thở sống động này...

Nếu thật sự như vậy, bệnh cả đời có hề gì?

Nhưng dần dần thân thể có cảm giác rơi xuống, ta hoảng hốt vung tay trong không trung, gọi tên tất cả bọn họ.

Mọi người vây quanh.

Ta cố gắng hết sức mở mắt, tham lam muốn nhìn rõ tất cả bọn họ...

"Ta..."

Lạc Nương nắm lấy tay ta, vẻ mặt xúc động, có vài phần không đành lòng.

"Thước nha đầu, ngươi phải sống tốt, cố gắng vượt qua nhé."

Dư âm vẫn còn văng vẳng trong đầu, ta đột nhiên mở mắt, cả người ướt đẫm mồ hôi lạnh, nhìn những đồ đạc quen thuộc trong phòng, qua khe cửa hé mở thấp thoáng thấy lụa là ngọc ngà của Văn Xuân Lôu...

Mộng lý bất tri thân thị khách, nhất hướng tham hoan*...

(*Trong mơ không biết mình là khách, mãi mê tham luyến cuộc vui...)

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn

Nước mắt ta giàn giụa, xô vội đôi hài đi ra ngoài, dường như muốn nắm bắt thứ gì đó thực tế, hoặc một người quen thuộc, để biết mình đang ở đâu.

Nhưng đẩy cửa ra...

Ta thấy cửa ngõ tiêu điều, các cô nương buồn bã ngồi thành một đoàn, nghe thấy động tĩnh đồng loạt ngẩng đầu.

"Thước Nương! Không hay rồi, Tử Huy bị quan binh bắt đi rồi!"

Chương 24: Chương 24

Tử Huy bị bắt đã hai ngày.

Nguyên nhân lại liên quan đến hội thơ trước đó.

Có một thư sinh làm thơ đồ trạg nguyên, nhưng ngày hôm sau đã bị dâng sớ, nói trong thơ của hắn có nhiều câu từ chê bai, xúc phạm Thánh thượng và triều cương, sau đó lại liên lụy đến rất nhiều thí sinh, và cả quan chấm thi.

Trong lúc nhất thời, vô số người bị bắt giam, thẩm vấn.

Văn Xuân Lâu là đơn vị tổ chức hội thơ cũng bị liên lụy, có lẽ việc điều tra Văn Xuân Lâu chỉ là tiện tay, dù sao cũng chỉ là một thanh lâu.

Tử Huy là đông gia nên bị bắt.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn

Các cô nương khác muốn liên lạc với người để cứu giúp, nhưng đều bị từ chối.

Có những thanh lâu khác thấy Văn Xuân Lâu có dấu hiệu suy sụp, chỉ mong đổ thêm dầu vào lửa để làm ô uế thanh danh của chúng ta, loan tin đồn nhảm khắp nơi, khiến không ai dám đặt chân đến Văn Xuân Lâu.

Đến nay đã hai ngày không mở cửa đón khách.

Ta cố gắng ngồi xuống, giơ tay bảo họ dừng lại.

Việc hội thơ không liên quan nhiều đến Văn Xuân Lâu, nếu Lạc Nương còn ở đây, với tài năng và mối quan hệ của bà ấy, sẽ không để lỗ hổng lớn như vậy.

Người kế thừa mối quan hệ của Lạc Nương trong lâu là Tử Huy, nhưng trở trêu thay, nàng ấy lại bị bắt vào một cách bất ngờ, không có đường cầu cứu.

Mà Lạc Nương lại ở trong thâm cung, tìm bà ấy khó như lên trời.

Ai có thể giải quyết nguy cơ trước mắt của Văn Xuân Lâu...

Ta chợt nhớ đến lời Lạc Nương nói – nếu gặp chuyện bất trắc, hãy tìm Trịnh Thích Đăng.

"Ha." Ta cười lạnh, tự giấu lắt đầu, "Tìm cho ta một bộ y phục trang nhã."

Trước gương, tiểu nha đầu chải đầu cho ta, đến khi định cài trâm hoa, ta ngăn lại.

"Đơn giản thôi, chỉ là không muốn trông quá tiêu tụy, dọa người."

Các nha đầu ngơ ngác gật đầu, chỉ chọn một cây trâm ngọc cài lên cho ta.

Ta lục rương, hỏi: "Vòng mã nào đây?"

"Cái nào ạ?" Nha đầu hỏi.

Ta nói: "Cái mà Trịnh tướng tặng, hẳn là hẳn đã đến."

Ánh mắt các nha đầu láo liên, cuối cùng lấy ra chiếc vòng từ đáy rương, rụt rè đưa cho ta, hỏi: "Đông gia, người... định đi tìm Trịnh tướng sao?"

Ta đeo vòng lên: "Không phải ta muốn tìm hấn, mà là hấn muốn ta tìm."

Bà tử canh cửa nói xe ngựa của Trịnh tướng sắp đến.

Bà ấy mang đến một chiếc ô giấy dầu, ngẩng đầu nhìn sắc trời, lẩm bẩm: "Sắp mưa rồi, đông gia, cầm ô cẩn thận."

Ta nhận lấy, mắt thấy mây đen kéo đến, cùng với xe ngựa của Trịnh Thích Đăng là tiếng sấm ầm ầm.

Thật là trời chiều lòng người, hấn dừng lại bên cạnh ta, mưa lớn trút xuống.

Trịnh Thích Đăng vén rèm kiệu, nghiêng đầu nhìn ta, không lên tiếng trước.

Ta nhẹ nhàng cúi người, nghiêng ô về phía sau một chút, động tác làm lộ ra chiếc vòng trên cổ tay, đôi mắt nhìn hấn như oán như hờn, mở miệng gọi đầy tình ý: "Tướng gia."

Trịnh Thích Đăng liếc qua cổ tay ta, gạt đầu: "Khỏe hơn chút nào chưa?"

Ta cười nói: "Đa tạ thầy lang mà tướng gia mời, đã khỏe hơn nhiều, chỉ là ít gặp tướng gia, sợ tương tư thành bệnh, đợi Văn Xuân Lâu sụp đổ, thật sự không được gặp tướng gia nữa, sẽ thành bệnh trong lòng Thước Nương cả đời."

Trịnh Thích Đăng cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, vẻ mặt đùa cợt không tương xứng với khuôn mặt tuấn tú của hấn, nhưng lại là lần đầu tiên hấn hoàn toàn bộc lộ sự lạnh lùng và tàn nhẫn trước mặt ta.

"Lên xe đi."

Ta lên xe, ngồi bên cạnh hấn.

Trịnh Thích Đăng mở tay ra, ta thành thực ngả vào lòng hắn, hít sâu một hơi, như thể đã nhung nhớ từ lâu, thấp giọng oán trách: "Thả Tử Huy ra đi, làm âm ỉ như vậy, Văn Xuân Lâu sụp đổ, ta làm sao thay tướng gia tận tâm."

Bàn tay hắn nắm lại, động tác nhẹ nhàng vuốt ve eo ta: "Làm việc? Ta chưa từng yêu cầu tiểu đông gia làm gì."

Ta: "Văn Xuân Lâu có tướng gia che chở, Thước Nương cũng được tướng gia thương tiếc, làm gì cũng đều xuất phát từ tấm lòng."

Lại hỏi: "Chuyện hội thơ, có phải thật sự không thể cứu vãn?"

Trịnh Thích Đăng khẽ nhắm mắt, trước kia hắn không nói chuyện triều chính với ta, ta cũng chưa từng hỏi.

"Không sao, ngày mai sẽ thả Tử Huy, nàng cứ phát thiệp mời cho khách quen, đặc biệt là những thí sinh kia, đỗ hay không đỗ đều mời đến."

Ta vuốt ve lông mày hắn: "Tướng gia sẽ đến?"

Hắn cười, vừa cười ta liền biết là sẽ đến.

"Tình nghĩa giúp đỡ trong lúc hoạn nạn, tự nhiên là khó quên." Hắn nói, "Ta đến là vì bọn họ, cũng là vì nàng."

Ta giả vờ cảm động, hai mắt đỏ hoe: "May mà chàng thương thiệp."

Thương ta đến mức một bát thuốc phá thai, sợ ta oán hận, lại phải ban cho một phần "ân tình", khiến ta sợ hãi.

Trước kia... Lạc Nương và Vương gia, có lẽ cũng như vậy.

Ta nghĩ, trăm sông đổ về một biển.

Chương 25: Chương 25 (Hoàn)

Trịnh Thích Đăng cùng các tài tử thiên hạ vui vẻ làm thơ, lại thay họ nói lời hay ý đẹp trước triều đình.

Đúng như dự đoán, một lần nữa trở thành tám gương được các văn nhân tôn sùng, kính ngưỡng.

Dư âm của khoa cử cuối cùng cũng tan đi.

Vị trạng nguyên kia tuy bị hình phạt, tiền đồ bị tổn hại.

Nhưng may mắn không bị tước bỏ danh hiệu trạng nguyên, nghe nói ngày thứ hai sau khi được thả đã đến Trịnh phủ cảm tạ.

Văn Xuân Lâu trải qua phen sóng gió này, nhất thời sa sút, nhưng vẫn chưa đến mức tan xương nát thịt.

Nhờ sự nỗ lực của Trịnh Thích Đăng, Tử Huy và ta, đã giành lại được danh tiếng đệ nhất thanh lâu ở kinh thành.

Tử Huy trở nên trầm ổn hơn, nàng ấy cùng ta uống rượu dưới trăng, uống được một nửa chợt nhớ ra, hỏi ta có phải không thể uống rượu không?

Ta nói đã khỏe từ lâu, nhưng uống cũng không sao.

Nàng ấy nhìn mặt hồ đầy sao: "Ta đã gặp Lạc Nương."

Ta không ngạc nhiên, biết rõ thần thông của Lạc Nương: "Ta không cố ý giấu tở."

Nàng ấy tự giễu: "Ta biết, là ta quá tự phụ, thật sự bị người ta bắt giam tra khảo, mới biết chỉ dựa vào một khuôn mặt và một thân thể, chẳng có tác dụng gì lớn."

Ta giả vờ già dặn, véo má nàng ấy: "Lớn rồi đấy, Tử Huy tở."

Hương phấn nồng nặc, ta nhe răng cười ngây ngô với nàng ấy.

"Haizz," ta lắc đầu: "Người như chúng ta, không nên vì chút chuyện nhỏ này mà đau lòng, càng đừng nói đến tức giận, mỗi người một mục đích thôi."

Nàng ấy im lặng hồi lâu, hỏi: "Thật sao?"

Ta ghé sát tai nàng ấy nói: "Tở có biết tại sao Giả gia bị bắt vì tham ô, tại sao tên họ Lưu bị giáng chức không?"

Nàng ấy mở to mắt, không phải ngạc nhiên vì Trịnh Thích Đăng có thể làm được những việc này, mà là ngạc nhiên vì ta vẫn còn nhớ đến hai người đó.

Ta uống cạn một chén rượu, cười sảng khoái: "Đây mới là mỗi người một mục đích, để những kẻ ta hận phải sống không bằng chết, những người ta yêu được bình an vui vẻ, càng là để nâng cao giá trị của bản thân."

Trong mắt ta tràn đầy ý cười: "Tử Huy, ta đã hứa với Lạc Nương sẽ bảo vệ tốt Văn Xuân Lô."

"Chỉ cần ta còn ở đây một ngày, Văn Xuân Lô một ngày sẽ không sụp đổ."

"Các tở muội trong Văn Xuân Lô, ta sẽ bảo vệ, hiện tại, tương lai sẽ luôn ở trong tầm tay ta, cho đến ngày giấc mơ của ta thành

hiện thực, trên đời này cũng không còn thanh lâu, không còn bán con bán cái, không còn... bao nhiêu bất lực và vô vọng, không còn tình yêu phải dựa vào xuất thân phân cao thấp sang hèn, không còn người không thể chờ đợi, và tình cảm bị phụ bạc tùy tiện."

"Có lẽ ta không đợi được, nhưng một ngày nào đó sẽ đến, phải không?"

"Sẽ đến thôi..."

Đợi đến khi ta hai mươi bảy tuổi.

Cũng vào một buổi trưa sau Tết Trung Thu.

Trong sân sau, một gã buôn người, khom lưng nịnh nọt như chó đến trước mặt ta.

Gã dắt theo một đám cô nương, nói với ta: "Thước Nương, người chọn đi, toàn là hàng tốt cả đấy."

Ta phe phẩy quạt, chẳng có chút hứng thú nào, liếc mắt một cái liền nhận ra đám tiểu nha đầu này chán ghét Văn Xuân Lâu đến cực điểm, thậm chí còn sợ hãi khi bị bán đến đây.

Không muốn ép buộc người khác, lời từ chối vừa thốt ra khỏi miệng.

Gã buôn người liền lôi ra một đứa bé gái từ trong đám người, có thể thấy được vài phần nổi bật.

Gã xoay mặt đứa bé lại, dí sát vào trước mặt ta.

"Nha đầu này, vẻ ngoài xinh đẹp, nhìn qua đã thấy có số làm hoa khôi, Thước Nương, người xem có muốn nhận không."

Ta nhìn đôi mắt của con bé, trong veo ngây thơ, lại có chút vụng về.

Fanpage chính thức: Tiểu Lạc Lạc Thích Ăn Dưa, fl Lạc nhé, iu các bạn ❤️

Thấy ta nhìn sang, con bé ngây ngốc cười.

Trong lòng bỗng dâng lên một cơn đau nhói.

Giống như nhìn thấy chính mình của ngày trước, nốt ruồi Quan Âm kia bị cậy ra rồi lại cậy vào, những lời nói gần giống nhau, nụ cười y hệt.

Ta mua con bé, tốn bảy mươi lạng.

Hỏi con bé, nó có oán cha nó không.

Con bé cười ngây ngô, lại lộ ra vài phần già dặn: "Không oán ạ, cha bán ta có mười lạng, lỗ vốn rồi."

-Hết-

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 25: Chương 25**
(Hoàn)

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh